

MAGYAR CSERKÉSZ

MÁRTON L. 1928

Magyar Kender- Len- és Jutaipar

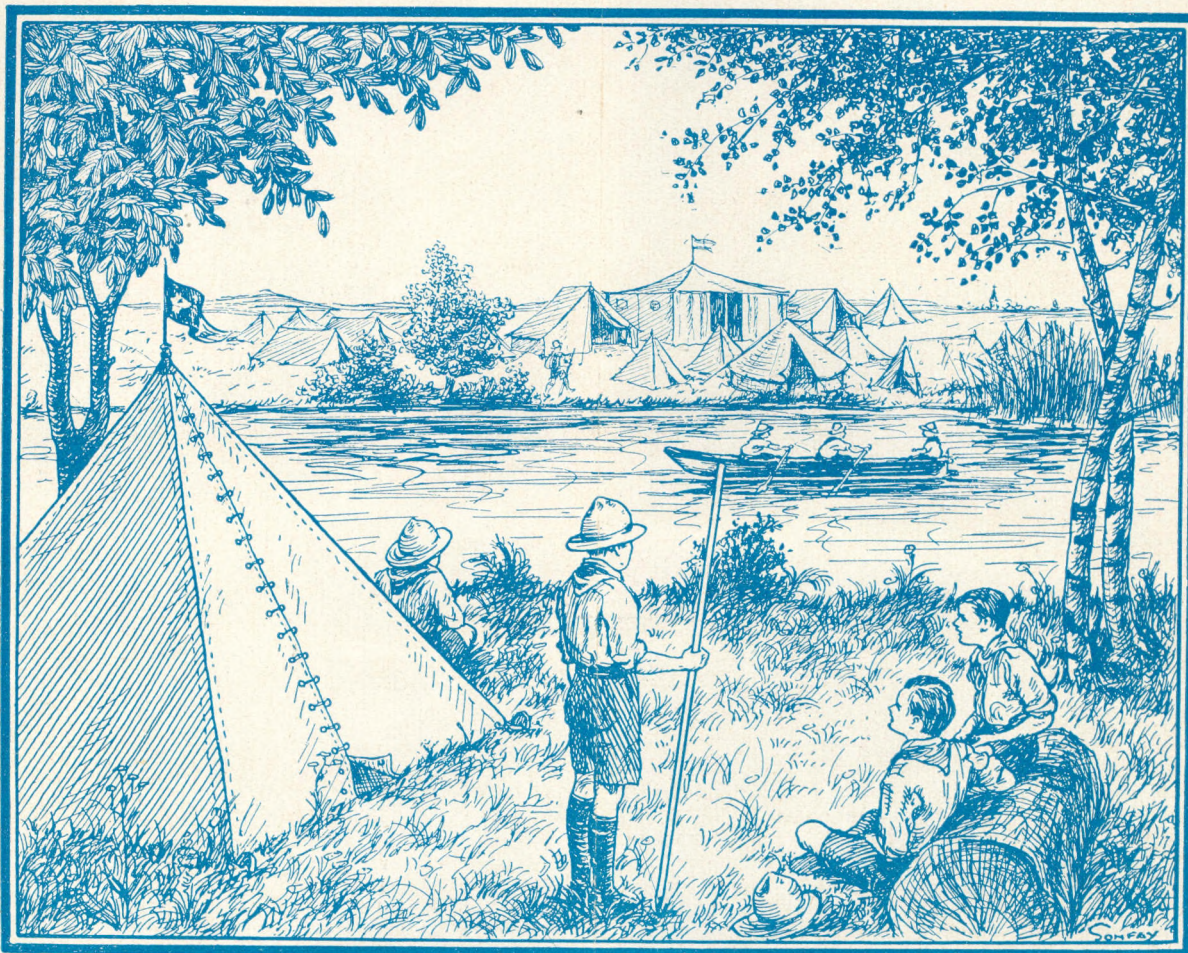
R. T.

BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 26—28.

Telefon: T. 278—36; J. 430—55.

Gyárak: Pesterzsébet, Újszeged, Dunaföldvár.

Hazai legnagyobb sátorgyár. — — A Magyar Cserkészszövetség hivatalos szállítója.

Hivatalos típusú örsi sátrak, 200 és 250 cm-es cserkészsátorlapok.
Katonai, pék- és kórházi sátrak.

Megrendelések

*a Magyar Cserkészszövetség útján is eszközölhetők, árak ugyanott megtudhatók.
Kívánságra árjegyzékkel szolgálunk.*

Csapat-, raj-és örsi
Árajánlattal díjmen-
tesen szolgál:

ZÁSZLÓK a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig.
OBERBAUER A. UTÓDA EGYHÁZI SZEREK ÉS
ZÁSZLÓK GYÁRA

ALAPÍTÁSI ÉV 1863.

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 41. TELEFON: J. 450—64.

EZERMESTER.

GIPSZMUNKÁK.

A cserkészotthon berendezése nem olyan egyszerű dolog, mint azt sokan vélik. A cserkészotthon *cserkész* is, azaz minden, ami csak benne van cserkészies, cserkészszellemet sugárzó és *otthon* is, ahová ha belépsz, az az érzésed, hogy haza érteztél. Ezt tökéletesen megvalósítani nem könnyű dolog, amit már csak az is mutat, hogy a Magyar Cserkész érdekesnek tartotta pályázatát hirdetni rá.

De hát én most nem az otthon berendezéséről akarok beszélni, csak elmondok egyet-mást, amivel változatosabbá tehetjük az otthon falát. Ilyenek a gipszmunkák. Nem művészek gipszdomborműveiről van szó; ilyenekkel feldíszíteni az otthont, drága mulatság lenne, hanem a mi cserkészstudományunk alkotásairól, ami sokkal olcsóbb, tekintettel arra, hogy egy kiló gipsz 15–20 fillérbe kerül, a víz meg még olcsóbb.

Gipszmunkák készítésére általában két mód van: az öntés és a faragás. Hogy mi az előnye az egyiknek, mi a másiknak, azt én most nem sorolom el, mindenki próbálja meg egyiket is, másikat is és majd meglátja.

Vegyük elsőnek a *gipszöntést*. Azt előre bejelentem, hogy nem szobrok készítéséről lesz szó, csak kis domborművekéről.

Az öntéshez forma — negatív kell. A formát közvetlenül megcsinálni igen nehéz és majdnem mindig rosszul is sikerül. Ezért úgy segítünk magunkon, hogy festékkereskedésben veszünk mintázó agyagot, vagy még jobb a formella. Ez utóbbi azért jobb, mert nem szárad meg és így máskor is használható. Ugy hiszem, mindenki ismeri, olyan mint az üvegeskitt, árulják gyerekjátékként is színes rudacsákban, mellette van a papír a rajzokkal, amit készíteni lehet belőle. (Nagy baja az, hogy drága.) Végső esetben használhatunk kített is, amivel az ablakot ragasztják be az üvegesek, de ekkor megtörténhetik, hogy olajfoltos lesz az öntvény.

Havalamelyiket ezek közül megszerezte, munkához láthatunk.

Tegyük fel például, hogy a cserkészliliomot akarjuk megcsinálni gipszből.

Rajztáblára vagy sima deszkára felrakunk egy réteg mintázó anyagot, mondjuk formellát, kb. fél cm vastag rétegben és szépen elsimítjuk. A közepére domborúan ráteszünk még egy csomót s ebből kimintázzuk a liliomot. A mintázáshoz kezünkön kívül mintázófákat is használunk, mert a domborulatok egyenletes simaságát, a finomabb vonásokat csak ezzel tudjuk megadni. Mintázófát mi magunk faraghatunk, lehetőleg félkemény vagy kemény fából, 2–3 különböző alakú.

A mintázásnál vigyázni kell, hogy a domború részek oldalai a sima alappal 90°-nál kisebb szöget soha ne alkossanak, mert akkor a gipsz aláfolym. Legjobb, ha a szög 90°-nál is nagyobb.

Az így kiformázott liliomnak olyannak kell lennie, mint amilyen a kész öntvény lesz majd. Tehát *ez még nem a minta!*

Az egészet körülkerítjük lécekből készített fállal. A lécek legalább 1 cm-rel magasabbak legyenek, mint a liliom legmagasabb pontja és szorosan álljanak a rajztábla síkján, belső oldalukat pedig szorosan érintse a formellából a táblára rakott alap.

Ha már mindez megvan, jöhet a gipsz!

A gipszet festékkereskedésben vegyjük, még pedig a legfinomabb alabástrom gipszet, amely tiszta fehér színű por, nincsenek benne csomók.

Valami széles edénybe vizet töltünk és aztán folytonos keverés közben addig adunk hozzá gipszet, míg híg tejfelszerű lesz a folyadék. Lehetőleg csak annyi anyagot készítsünk, amennyi egyszeri öntéshez kell, mert a már egyszer vízzel érintkezett gipszet higan megtartani még csak rövid ideig sem lehet, hamar megkeményszik. Természetesen erre a gyakorlat tanít meg, valamint arra is, hogy a keverék milyen sűrű legyen. Ugyanis: ha nagyon sűrű, nem tömi be pontosan a finomabb vonalakat és mivel az öntéskor alákerült levegőbuborékok a sűrű anyagban nem tudnak felszállni, lyukacsos lesz épp a legfinomabb részekenél (pl. a koronánál.) Míg ha nagyon híg, a fölösleges víz a kiöntött gipszréteg felületére gyülemlék és a száradásnál okoz kellemetlenségeket. Itt tehát kétszeresen áll, hogy gyakorlat teszi a mestert.

A gipszet a vízben igen gondosan el kell keverni, nehogy

csomók maradjanak, aztán haladéktalanul ráöntjük a kimintázott liliomra.

Az öntést nem gyors, egyenletes tempóban végezzük, egyik saroktól, ill. oldaltól kiindulva, végig az egész mintán. Ha hirtelen és a közepére öntenénk, nagyon sok levegő szorulna a gipszréteg alá, emiatt aztán megint csak hólyagos lenne. Mikor már a gipszréteg 10–14 mm magasan áll a liliom legmagasabb pontja felett is, az öntés kész. Ilyenkor még egy ideig erőteljesen mozgatjuk, rázzuk a rajztáblát vízszintes irányban, ennek következtében a gipsz minden kis vonalat betölt, az alászorult levegő pedig eltávozik.

A rázást abbahagyva, két-három vékonyravágott puhafarudacsát teszünk a gipszrétegre és nagyon gyöngén bele nyomjuk. Így a gipszlap nem törik el olyan könnyen. A farudakat cinnel bevont drótdarabok is helyettesíthetjük, de pusztán vasdrót nem, mert az megrozsdásodik és az öntvényen is csúnya rozsdafoltok keletkeznek tőle. Nagy kérdésnek látszik, hogy mikor elég száraz a gipszmassza a kivéveshez? Hát ez igazán egyszerű. Ha bizonyos időközönként megtapogatjuk a száradó gipszfelületet (vigyázva, nehogy a kezünk felmelegítse); egyszerűen csak azt tapasztaljuk, hogy egészen határozottan langyos-méleg lett. Ez az idő a legalkalmasabb a kiszedésre. Az oldalfalakat óvatosan eltávolítjuk és az egészet felemeljük a tábláról. Ha a mintázó-anyag benne maradt volna a gipsz tekervényeiben, a mintázó-fával vigyázva kiszedjük. A gipszlapban ott marad a liliom kimélyített alakja. *Ez lesz aztán a forma, a negatív.*

A munkánkat ezután legalább egy hétre be kell szüntetni. A gipszformát u. i. száradni kell hagyni, rendes szobahőmérsékleten, mert kályha mellé téve könnyen szétmállik.

Ha kiszáradt, olyan, mint a kréta, tiszta fehér és igen könnyű. Vékony pengéjű késsel és tüvel a durvább hibákat kijavítjuk rajta, a nagyobb lyukakat, amit az esetleges légbuborékok hagytak, mintázó-anyaggal betömjük és a mintát előkészítjük az öntéshez.

Az előkészítés így megy: közönséges mosószappan forgácsából *puhaszörű* ecsettel oly sűrű habot verünk, hogy az ecset megálljon benne. Ezután pár cm tiszta olajat öntünk bele, (csontolaj, táblaolaj, ricinus stb.) s újra jól összekeverjük. Ezzel a habbal aztán, a puhaszörű ecset segítségével, bedörzsöljük a forma egész felületét jó erősen, anélkül, hogy a finom vonalakat letörnénk! A dörzsölést addig végezzük, míg a hab teljesen el nem tűnik. Aztán hagyjuk, hogy a gipsz jól beigya az olajat és ezt a műveletet még kétszer megismételjük.

Miután így biztosítottuk, hogy az öntvény nem fog a formába ragadni, megkezdődhetik a tulajdonképeni öntés, melyet le sem írok újra, mert ugyanúgy megy, mint az előbbi.

A keretet a forma sima gipszrészére rakjuk fel, lehet paizs kör, vagy más alakúra is csinálni. Aztán az előbb leírt módon öntünk, mikor felmelegszik a gipszréteg, kivesszük a formából és készen van a domború liliom. Mint a formát, úgy ezt is hagyni kell jól kiszáradni aztán késsel és tüvel az egész finom részleteket is kidolgozzuk.

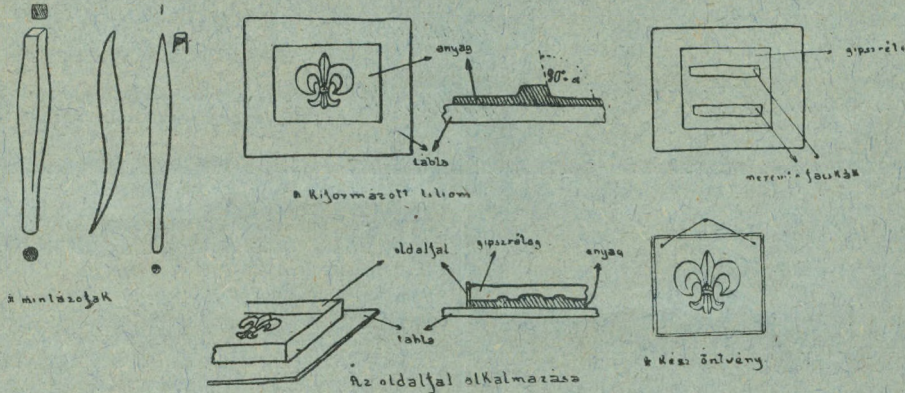
Ha falra akarjuk függeszteni, lyukat kell rajta fúrni. Ez nem nehéz, csak laposrakalapált végű drót kell hozzá, no meg türelem, mert ha gyorsan furjuk, könnyen elreped.

A formát természetesen akárhány ilyen öntésre felhasználhatjuk, de mivel a ráöntött híg gipsz átnedvesíti kissé, tanácsos minden öntés után száradni engedni és újra előkészíteni, mert különben nem sokáig él.

Az ilyen dombormunkákat a művészek általában fehéren hagyják, csak mikor tökéletesen megszáradt, tejjel leöntik, ettől szép fényes, sima, kissé sárgás színt kap. Mi azonban nem vagyunk művészek és ha szebbnek, illetve mutatósabbnak gondoljuk, ki is festhetjük vízfestékkel. Pl. ez esetben az alapot zöldre, a liliomot sárgára.

Ez a gipszöntés. A gipszfaragást és egyéb gipszmindenfélét majd legközelebb mondom el.

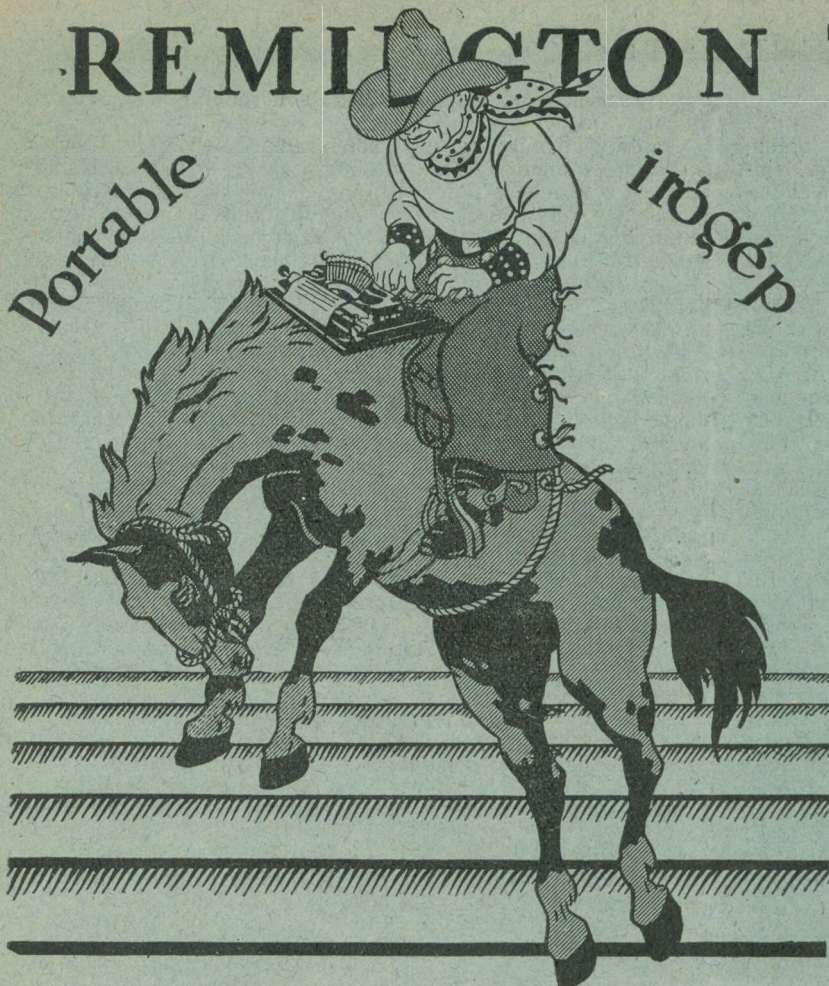
Daru.

REMINGTON

Portable

írógép

Az egész világon ismerik és elismerik a Remington Portable írógép fölényét.

Nem játék! Nem miniatűr!
Hanem komoly hordozható gép a

REMINGTON PORTABLE

négysoros, standard billentyűzetű írógép.

Úgy a REMINGTON-PORTABLE, mint a többi legújabb modelljeinket díjmentesen, vételkényszer nélkül mutatjuk be országszerte, kedvező fizetési feltételek mellett, 18 havi hitelre is.

Remington Írógép Rt.

Budapest, VI., Andrassy-út 12.
a Magyar Cserkészszövetség szállítója.

Írógépeink kiválóságáról véleményt adhat a Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

A Magyar Cserkészszövetség folyó 1928. évi

SÁTORISMERTETŐJE

megjelent és ezt március utolsó napjaiban minden csapatunkhoz eljuttattuk. — Akinek szüksége van rá, 30 filléres bélyeg beküldése ellenében a Cserkészbolttól megkaphatja. E Sátorismertető az előzőt és minden más közlést hatálytalanít. Jdonság benne, hogy ez alkalommal az egyes sátrakat és sátorlapokat többféle, — olcsóbb és drágább anyagból gyártottuk és ezen anyagok műszaki adatait is közöljük, hogy minden csapat maga választhassa meg azt az anyagot, amelyből sátrát kívánja.

A sátrak általában nem lettek olcsóbbak, sőt talán valamivel drágábbak, aminek nemcsak a múlt év óta bekövetkezett textil-drágulás az oka, hanem az a törekvés, hogy egyre jobb anyagból és egyre jobb kivitelben készüljenek a sátrak. Ennek az évnek az újdonságai: Az 1235. sz. feltűnő erős és a vizet nagyszerűen tartó őrsi sátoranyag, amely színálló zöld színben készül és a 941. sz. sátorlap-anyag, amely természetes állapotban tengerzöld színű és ilyen minőségben a legjobb is. Készül azonban barna színben is, ahol a vízhatatlansága és a szakítása is csökken a festés vegyi hatásai következtében. A sátrakat ettől az évtől kezdődőleg a Cserkészbolt is tartja. A Cserkészbolt árainál a sátor-akció árai körülbelül 10—12 százalékkal olcsóbbak.

Első magyar hangszergyár!

STOWASSER

cserkészek szállítója

BUDAPEST

II. KER., LÁNCMÉNY-UTCA 5. SZ.

Hangszerek elismert legjobb gyártmányok. — Húrok legjobb minőségben.

Javítások, továbbá bármely hangszernek szakszerű elkészítése!

Írógépek,

számológépek szakszerű javítása és jókarbantartása. Új és használt írógépek. — Kellékek az összes rendszerű gépekhez.

Bressán Testvérek

Budapest, IV. ker., Királyi Pál-utca 9. sz.

Cserkészeknek 5% engedmény.

Telefon: József 1384—94.

Rágógummi Wrigley-féle és üdítő cukorkapasztillák

citrom, narancs és menthol ízekben, hengeralakúra higiénikusan csomagolva. Ünnepek, kirándulások és táborozásra legalkalmasabb. Csapatoknak nagyban árbán utánvétellel vagy bizományba.

Kapható a „Cserkészboltban” is.

Magyarországi főlerakat:

PULJER J. Budapest, V., Garam-utca 25.

A Magyar Ifjúsági Vöröskereszt Egyesület elárúsító helye

a Cserkészboltban van V., Hajnal-utca 6. sz., Cserkészház.

Kézügyességek, kézimunkák, terítők, díszes párnák, babák, karácsonyfadíszek stb. feltűnően olcsó áron kaphatók.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

PUSZTASZERRE ZARÁNDOKOLNAK A MAGYAR CSERKÉSZEK.

Nemzeti Tömörülés Pártja nagyon megszívlelendő mozgalmat indított. Propagandát csinál annak a gondolatnak, hogy Pusztaszer legyen nemzeti zárandoklat helye.

Mondanunk se' kell, hogy az egész országban nagy megértéssel és lelkesedéssel fogadták ezt a hírt. Hiszen mindenki érzi, hogy milyen nagy erő sugárzik ki a zárandokhelyből, ahova egy nagy gondolat, egy szent törekvés, vagy drága emlék gyűjtögeti újra meg újra a kegyeletes új nemzedéket. A zárandokhely megrögzít egy gondolatot, szüntelenül lobogtatja a hit örökmécsesét, szakadatlanul sugározza ki az erőt, amely összetartja, egybefűzi azokat, akik egy táborba valók.

Ha pedig ez a hivatása a zárandokhelynek, akkor Pusztaszert már régen ki kellett volna jelölni magyar zárandokhelyül. Hiszen ide a legnagyobb emlékek fűz minden magyart: a magyar állam megalapításának emléke. A vérszerződés, amely ott történt meg ezer éve, ma is hirdeti, hogy minden magyarnak az a kötelessége: megtenni mindent, hogy erős, hatalmas, egységes legyen Árpád nemzete s az ezeréves ország. Az a hét érből egy serlegbe sugárzó vér ma is kötelez: magyarok, legyetek egyek, mint ahogy egy az összeömlő magyar vér, tartsatok össze, becsüljétek, támogassátok, szeressétek egymást! Pusztaszer ma is hirdeti azt, amit ezer éve ott hirdettek a magyar vezérek: ez a nemzet csak akkor élhet, csak úgy virágozhat, ha a széthúzás, a veszekedés helyett egység, megértés, közös törekvés lesz vezérgondolatunk. A magyar egység szükségességének ma sem lehet nagyoszerűbb szimbóluma, mint Pusztaszer.

De nemcsak emlékező hely a vérszerződés helye, hanem erőforrás, is. Sehol sem lehet bizakodóbb a magyar hit, mint Pusztaszeren, mert itt rákényszerül az ember arra a gondolatra: az erők egyesítése csodákat tehet, komoly összefogás dicsőséges ezretendőket szülhet. Pusztaszer szüntelenül hirdeti: a magyar nép nem tömegével teremtett hazát, foglalt országot, hanem felsőbbrendűségével, a dolgok tiszta meglátásával, a cél pontos kitűzésével. Pusztaszer ma is bíztat: ne aggodalmaskodjunk. Nem baj, hogy kevesen vagyunk, hogy sokan vannak ellenségeink. A fontos az, hogy magyarok legyünk, öntudatos, nagyot akaró, dolgozni tudó és szerető magyarok. Pusztaszer új hit forrása.

Természetes hát, ha ezt az erőforrást a magyar cserkészek ki akarják aknázni. Könnyen érthető, hogy a pusztaszeri zárandoklás gondolatát kiváltképpen a cserkészek ragadják meg. Kézenfekvő, hogy a magyar cserkészcsoportok, amelyek járnak hazánk földjét, különös örömmel veszik majd útjukat Pusztaszer felé, hogy ott az emlékezés megerősítse hitüket, akaratukat, reménységüket.

Igen a magyar cserkészcsoportok felveszik programjukba Pusztaszert és pedig úgy, hogy valahányszor kicserélődik egy-egy csapat ifjú serege, mindannyiszor újra felkeresik e vérszerződés helyét, hogy ne legyen egyetlen magyar cserkész se', akit nem ihletett volna meg Pusztaszer lelke.

A magyar cserkészekre vár az a megtisztelő feladat, hogy ők legyenek a pusztaszeri zárandoklat megindítói s legbuzgóbb, leghívőbb, leglelkesebb zárandokai.

JÖN A VILÁG FŐCSERKÉSZE.

Senki számára sem mond újságot a fenti cím. Minden magyar cserkész tudja már, hogy a magyar cserkészmozgalomnak nevezetes dátumai lesznek május hó 5, 6, 7 és 8. napjai. Minden magyar cserkész tudja, hogy ezeken a napokon nagy vendégünk lesz: itt lesz közöttünk a világ főcserkésze *Sir Robert Baden-Powell*, a világ legelterjedtebb, legszervezettebb ifjúsági mozgalmának megalapítója.

Régen várjuk már főcserkészünket, mert mindig reméltük, hogy egyszer csak eljön ide, ebbe a kicsi, letiport országba is, hogy megnézze az ő cserkészfiatit itt is és lássa, hogy a magyar cserkészzetben is van lendület, hit, élni akarás, derüs jókedv, itt is duzzadnak a fiús energiák, itt is hódít a tíz törvény, itt is akarják az egészséges, erős, tiszta fiúéletet, itt is lelkesít a jó polgár, az embe-
rebb ember, magyarabb magyar gondolata.

A Nemzeti Nagytáborba vártuk Bi-Pi-t, de akkor betegeskedett s ezért le kellett mondania a magyarországi útról. Ez év kora tavaszán azonban levelet kapott a mi

főcserkészünk, gróf Khuen-Héderváry Károly Baden-Powell-től, melyben írja a világ főcserkésze, hogy készül hozzánk, hogy egy-két napot szeretne a magyar cserkészek között tölteni.

Mi sem természetesebb, mint hogy kitörő örömmel fogadtuk a hírt s az ő kívánsága szerint mindjárt meg is csináltuk a látogatás programját. E szerint: a világ főcserkésze Sir Robert Baden-Powell május hó 5-én érkezik Budapestre. Hivatalos fogadtatás — éppen az ő kérésére — nem lesz. Üdvözlése a magyar cserkészek összessége előtt fog lefolyni május hó 6-án a budapesti FTC pályán, ahol ez alkalommal a Szövetség *Országos cserkésznapot* tart az I. kerület rendezésében. Ezen az ünnepen találkozik a világ főcserkésze a magyar cserkészszevetségnek nemcsak egész vezetőségével, a mozgalom legfőbb irányítóival, hanem az egész magyar cserkészzettel is, mert az ünnepen jelen lesz minden kerület képviselője s természetesen igen sok cserkész.

Baden-Powell itt fog először szólni a cserkészekhez s megnézi az ünnep egész műsorát, amelynek az a feladata, hogy lehetőleg bemutassa a magyar cserkészmunkát.

Természetes, hogy óriási az érdeklődés az országos cserkésznapi iránt. Ott lesz az egész hivatalos Magyarország, hogy a cserkészmozgalom előtt tegyen bizonyosságot arról: Magyarországon megértik, szeretik, támogatják a cserkészmozgalmat, mert bíznak benne, remélnék, komoly eredményeket várnak tőle.

A világ főcserkésze még két napig lesz közöttünk. Hétfőn és kedden (7. és 8-án) megszemléli a szövetség értékeit: a cserkészházat, cserkészparkot, a vizitelepet. Alkalma lesz mélyebben belepillantani a magyar mozgalom életébe, vezetésébe. Nagy elfoglaltsága s magas kora azonban nem engedi meg, hogy kisebb cserkészalakulatokat is meglátogasson.

A mi munkánk bemutatása után aztán elbúcsúznak a világ főcserkésztől, aki a Magyarországon töltendő többi napokon a magyar leánycserkészek vendége lesz. A leánycserkészek ugyanis Magyarországon — Parádon — tartják világkonferenciájukat, amelyre a világ minden részéből idesereglenek a mozgalom vezetői. A leánymozgalom feje Baden-Powell felesége, akit férje lekísér Parádra s vele együtt részt vesz a leánycserkészek világkonferenciáján.

*

A magyar cserkészek érthető izgalommal várják a kedves, mosolygós Bi-Pi jövetelét. Az egész országban nagy a készülődés, hiszen mindenki szeretné őt látni. A budapesti cserkészek pedig megfeszített erővel dolgoznak, hogy a kölcsönös bemutatkozás napja minden vonatkozásában méltó legyen a mi mozgalmunkhoz.

A III. ÉS IV. ORSZÁGOS ÖRSVEZETŐI TÁBOR.

Hárshegyi cserkészpark 1928 III. 31.—IV. 5. és IV.5.—IV. 11.

Örsvezetői tábor! Tavaly csak sejtettük, idén már nagy-nagy örömmel láttuk, élveztük, hogy milyen varázsa van ennek a szónak. Egy éve rendezte az elsőt az O. V. T. T. (Orsz. Vezetőtiszti Testület) s már akkor jó csomó jelentkező lemaradt helyszűke miatt, de meg is született júniusban a második rögtön utána. Az idén egy héttel korábbra esett husvét s jóval hidegebb volt az idő. Voltak aggódók, akik emiatt féltették a tábort s kevés jelentkezőt jósoltak. De a tanulmánygó magyar örsvezetők és jelöltek semmi akadályt se néztek, amikor elhangzott a hívó szó. A 200 férőhelyre 560 jelentkezés történt. Az O. V. T. T. reményeit ily örvendetes módon még nem lepte meg semmi más. Az örömet azonban gond is felváltotta, mit csinálunk 360 el nem férő jelentkezővel, kit ne vegyünk fel, ki bírja mindezért vállalni a felelőséget? De azonnal támadt mentőötlet, rögtön rendezünk egy negyediket is, s aki nem jöhetett a harmadikra, az, ha a husvétii ünnepeit feláldozza, eljöhet legalább mégis. Az O. V. T. T. örömmel vállalta az áldozatot, látva az országos lelkesedést.

Pedig nagy munkát jelentett ám! Nem is hiszitek! Az első táborok tanulságai alapján hatalmas segítőgárdát kellett beszerveznünk. Hat rajparancsnokot, tizennyolc házi örsvezetőt, nyolctagú parancsnoksági segítséget, kiváló előadókat s őket előre belehangolni a tábor levegőjébe s programjába. Át kellett alakítani a cserkészpark épületeit, el kellett látni mindenféle kiképzési eszközzel, meg kellett szervezni az ételmezést, a konyhát stb. Hát még a kiképzési program, a híres forgószínpad kitervezése! És mennyi mindent nem lehet még elmondani!

Mikor minden készen volt, már özönlött is az ország minden városából a sok cserkész. Mind örsvezetők vagy jelöltek, sőt rajvezető is akadt köztük. A szemük csillog, fellépésük kemény, meglátszik valamennyin, hogy csapatát méltón akarja képviselni. A kezdet biztató. Ahogyan a nyelvük is megered, lelkük kitarul, érezzük, hogy sokat

kell adnunk, mert sokat várnak a táborunktól. Ez azonban csak a munkakedvet növeli bennünk. Szombat este $\frac{1}{2}$ 8. Megkezdődik a kétszáz fiú rajokba, örsökbe osztása. 8 óra 50 perckor már tökéletes a rend. Ugy-e, boszorkányos gyorsan ment? Pedig a fiúk nem is ismerték egymást. A tábortűz azonban megteremti a tábor lelkét, a fiúk összeemelegednek s 24 óra alig telik el, olyan örsi, sőt rajszellem van a táborban, hogy a legöregebb csapat megirigyelné. Ez már a rajparancsnokok és házi örsvezetők munkája s a fiúk mohó igyekezete.

Hétfőn reggel megindul a híres Sztrilich-féle szabadalmazott forgószínpad. Gondoljátok el, hogy a park különböző helyén 18 házi örsvezető várja a táborozókat, akik 8—10-es csoportokban 15—16 perces váltással sorra járnak a 18 oktatóhelyet. Mindenütt mást tanulnak s csupa gyakorlati dolgot. Felsorolni sem lehet azt a témákat, hiszen 3 napon át folyt s összesen 54 színpadot járt végig mindenki. Kötözés, faramaszás, tűzrakás, sátorépítés minden típusban, vezénylés, szerszámhasználat stb. Majd ha egyszer a szerkesztőség helyet ad, leírjuk mind az 54-et. Bizony, ez 5 órai megállás nélküli munka; a fiúk elfáradnak, de örülnek, az első nap meghaladta várakozásukat. Boldogok, hogy annyit tanulhatnak.

A hangulat és tudás napról-napra növekvőben, emelkedőben van. Délutánonkint kemény jegyzet- és naplóírás, örsi óra, 4 félórás előadás forgószínpadi rendezésben, utána játék, vacsora. Utána tábortűz szintén előadással, vetített képekkel, dallal, játékkal stb.

De mennyi mindenről lehetne még beszámolni, amire nem jut hely.

A vendégeinkre azonban bizonyára kíváncsibbak vagyunk. Mint korábbi táborunkat, úgy a harmadikat is megtisztelte látogatásával Albrecht kir. herceg, aki közel 3 órát töltött táborunkban s mindent megnézett. Meghallgatta az előadó örsvezetőket és közben a táborparancsnok riadót fuvatott s 3 perc alatt mind az 5 raj állt. Két harsány csatakiáltás, ének, Witz elnök üdvözlő

Kornis Gyula dr. h. államtitkár és Weidinger min. tanácsos az örsvezetői táborban.

beszéde, a kir. fenség válasza után kemény díszmenet, utána újból folyik a munka ott, ahol elmaradt. Ugyanakkor kint volt a Nagytanács számos illusztris tagja: Karafiáth Jenő, az O. T. T. elnöke, Szahlender altábornagy, a csendőrség főparancsnoka, Schröder Ervin h. államtitkár, Felicides Román min. tanácsos, Raffay Sándor ev. püspök, Szukováthy Imre O. T. T. főtktár, az I. ker. elnöke, Mattyasovszky Kasszián. Másik napon a kultuszminiszter úr képviselőjében Kornis Gyula h. államtitkár és Weidinger Gyula min. tanácsos tekintette meg a tábor, akiket szintén Witz o. elnök üdvözölt s arra igen elismerő szavakban válaszolt az államtitkár úr. Szinte két egész napot töltött a táborban Witz Béla o. elnök. A sok cserkészvezetőt fel sem tudjuk sorolni, akik körünkben időztek.

Előadásokat tartott: dr. Tóth Tihamér, dr. Temesi Győző, Faragó Ede, Vidovszky Kálmán, dr. Kosztersitz József, Velösy Béla a tábor vezetőin kívül.

A lapunk valamelyik következő száma közölni fogja a résztvevők teljes névsorát, azért most csak egy kis statisztikát közlünk. A táborparancsnokság kebelében működtek Éri Emil és Sztrilich Pál O. V. T. H.-ek, mint táborparancsnokok. A szellemi és gyakorlati irányításban dr. Farkas Gyula és Kovács Gyula O. I. B. tagok segítettek, azonkívül dr. Batitz Dénes, dr. Spillenbergy György az orvosi teendőket látták el. A G. H. iroda és műszaki fel-

Witz Béla orsz. elnök üdvözi Albrecht kir. herceget s a Nagytanács tagjait az őrsvezetői táborban. Öfenségétől jobbra Raffay Sándor ev. püspök áll.

szerelésben: Matuska György, Szabó Barna, Zsolnay Ferenc, Varjú Kálmán, Leyrer Andor és Nádor Ferenc dolgoztak. Rajparancsnokok: dr. Szabó Gyula, Kolozsváry Béla, Ecker László, — Gundrum Kázmér, Szőke Imre, Zachán Géza, Szilágyi Ferenc tisztek ill. segéd tisztek voltak. Házi őrsvezetők: Theisz, Bartalits és Fitos (15), Kulcsár és Petrilla (25), Hebelt (33), Hancsók, Kranauer, Prikkel (169), Rónay (293), Pomothy, Rothnagel, Szalka és Belcsik (14), Gerő (5), Gelley és Németh (3) őrsvezetők voltak.

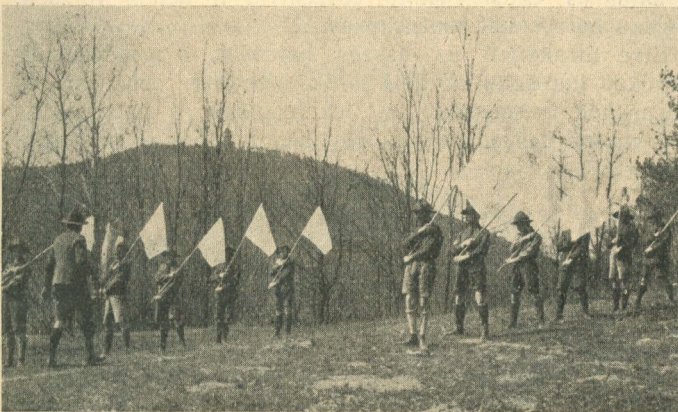
Az első és második táborban a vezetőség száma 12, a cserkészek száma 190 ill. 80 volt. Így összesen 270

cserkész (az őrsvezetőkkel együtt) vett részt a táborban kb. 70 városból mintegy 105 csapat képviselőjében. Így az összes csapat negyede volt képviselve a III. és IV. táborban.

Mindkét tábor örökké emlékezetes hangulatos befejezést nyert, a harmadik a lampionos ballagásban, a negyedik a tábortűzben.

*

Ha a végső mérleget akarjuk megcsinálni, erős haladást találtunk a két táborban. Jobb képzettségűek, erősebben fejlett cserkészlelkületűek voltak a két utolsó tábor résztvevői. De amit adtunk is több volt talán. Az igazi elbírálói azonban ti vagytok fiúk, akik ott voltatok. A jó Istennek legyen hála sikeres munkánkért. O. V. T. T.

Morzegyakorlat.

Tűzgyújtási gyakorlat.

OPERÁLJUK KI A HIBÁKAT.

A cserkész, ahol tud, segít. Én is segíteni szeretnék azokon a súlyos betegeken, akiket a sors felém hozott. Itt fekszenek a kóros tünetek műtőasztalomon, kímélni nem fogok senkit; a fekélyeket legjobb biztos vágással eltávolítani.

Ragályos betegség. Tudok egy őrsről, melynek tagjai „elvből“ nem hordják a lilimot. (Megáll az eszem.) — Más. — Cserkészünnepélyen vagyok, a díszőrség és karszallagos rendezőség „elegánsan“ vasalt pantallóban fogad. (Az én csupasz térdem az utcán sem fázott.) — Más. — Cserkészriporter kérdése: „Mikor volt csapatgyűléstek?“ Cserkész naivan: „Hát... nem volt még az idén... nem szokott lenni.“ (Április s az „idén“ szó szeptembertől értődött.) — Más. — Láttam egy rajvezetőt, ki a cserkészkabátján külön khaki-karszallagot viselt, melyen 12 különpróba vöröslött. (Iszonyatosan egyéni.) — Más. — Merengve ülök a gőzfürdő medencéjében. Egyszerre felbukkan előttem egy gőzölgő fej. Megismert a vízből csak alig kilátszó ifjú s látom, hogy három kiázott körmit a felszínre dugja: tisztelig. (A gőzben, a forró lében.) — Vagdaltam. Sikerült a műtét? Gyógyulást várok. *Ykatap Sonáj, 550.*

Kedves Cserkésztestvéreim!

Egy este szokásom ellenére igen sokáig olvastam a Winnetout. Mellesleg megjegyezve olvastam én azt már többször is, de újra kedvem támadt elővenni és úgy belemertültem, hogy észre sem vettem, hogy elérkezett a kísértetek órája.

A falióra lassan ütötte a tizenkettőt, amitől máskor szörnyen megijedtem volna, ha ébren talál, de most a nagy szabad prairiek légétől áthatva eszembe se jutottak a kísértetek. A görnyedt, szemfedőikbe burkolt hazajáró lelkek helyett száguldó lovasok képe vonult el lelki szemeim előtt, csatakiáltásukat véltem hallani s a lándzsák, tomahawkok zörgését.

E pillanatban úgy éreztem, mintha egy kéz érintené a vállamat és mintha egy halk, de tisztán kivehető hang a nevemen szólított volna...

Az ijedségtől szinte megdermedve moccanni sem mertem, de a következő perc visszaadta bátorságomat, mikor újra hallottam annak az ismeretlen, különös hangnak tompa, bizalmas tutogását:

— Fehér testvérem ne félj! Már régóta ismerlek! Mindig rátalálok azokra, akik megértik és megbecsülik az én népemet.

— Ki vagy te?!

— Én vagyok Hiawatha, az odjibwayk (olv.: odzsibva vagy odzsibvé) főnöke, vagy Kleewaydin, az északnyugati szél, de a vörös harcosok még sok nevet adtak nekem: Michabou, Chiabo, Manabozo, Tarenawagon. Egy letűnt népnek halott hírnöke vagyok.

— Hiawatha?!...

— A mi sorsunk intelem lehet az összes népek számára. Okulhatnak belőle, hogy hova vezetnek a testvérviszályok és mikor testvérmertetek egymás ellen idegektől várnak segítséget. Manito fiainak a csillaga letűnt, nem maradt számunkra más, csak a jó hírnevünk, ha ugyan eléggé ismernek bennünket ahoz, hogy igazságosan ítéljenek fölöttünk!

Mint egy lassú zümmögés elhalt a hang. Feltekintettem. Még láttam magas, harci díszbe öltözött alakját és fehér tollakkal körülvevett sötétbarna arcát. Merőn néztem rá és azt vettem észre, hogy csak a sötét, aranyvirágos falat bámulom, amely hideg és mozdulatlan volt és már nem távolodott előlem.

*

Sokáig úgy tűnt fel nekem, mintha még hallanám amint beszél, bár úgy hiszem, hogy álom volt az egész. Hiawatha, az északamerikai indiánok csodálatos prófétája, úgy gondolom, talán érdekelheti az én cserkésztestvéreimet, azért mindazt, amit róla tud, az ő cserkésztestvéreinek híven elmeséli

Tuskó Matyi.

A békepipa.

Nagyon, nagyon régen volt az — Manito fiai még mit sem tudtak a sápadtarcúakról —, mikor egy szép, napsugaras reggelen a hatalmas Nagy Szellem, az Élet Ura, Gitche Manito (olv.: Gics Manitú) a földre leszállott, hogy a Prairiek Hegyeinél (Prairie Hegyei a mai Dakotában), a Nagy Vörös Pipakő-bányában az összes indián törzseket összehívja.

És ott, ahol leszállott, a lába nyomában egy forrás fakadt, mely a reggeli fényben vidám csobogással szökölt alá a meredek sziklákról és csillogott, mint egy üstökös. És a Szellem a föld felé hajója az újjával egy kanyargós ösvényt húzott a réten és így szólt a forráshoz: „Erre fuss!”

Aztán a bánya vörös szirtjeiből letört egy darabot és egy pipafejet csinált belőle, szépen kifaragva és kidiszítve mindenféle alakokkal; aztán a folyó partjáról egy hosszú nádat letört pipaszárnak, rajtahagyva annak nagy, sötétzöld leveleit, melyek mint hosszú rojtok lobogtak köröskörül. Megtöltötte a pipát a vörösfűzfa kérgével; rálehell a szemközi erdőre, annak nagy ágait összedörzsölte, míg lángra nem lobbantak és büszkén, kimagaslón a hegyek tetején a hatalmas Gitche Manito meggyújtotta a calumetet: a békepipát, hogy azáltal jelt adjon a nemzeteknek.

És a füst emelkedett lassan, lassan a csöndes reggeli levegőn keresztül, először egy vékony sötét vonal, majd egy sűrűbb, kékebb gőzoszlop, aztán egy hófehér felhő egyre emelkedve, míg egyszer csak az eget elérte és az ég falán megtörve visszahömpölygött egészen körülfogva azt.

Tawasentha (most Norman's Kill-nek hívják, Albany Countyban, New-York államban) és Wyoming völgyéből, az északi folyók és tavak vidékéről az összes törzsek látták a jelet, látták a távoli felszálló füstöt, a Pukwana-t a békepipából.

És a nemzetek prófétái azt mondták: „Nézzétek, az a Pukwana! Ezen jellel — mint egy kéz, amely integet —, a hatalmas Gitche Manito összehívja a népek törzseit, hívja a harcosokat tanácskozásra!”

Erre útrakeltek az összes harcosok a prairieken és folyókon keresztül, A delawarok, moharok, choctawk és camanchok, a shoshonok és feketelábúak, a pawneek és omawhawk, a mandanok és dacotahk, huronok és ojibwayk.

Gitche Manito kinyújtotta feléjük jobbkezét.

Valamennyien egybegyültek a békepipa jelére a Prairie Hegyeihez, a Nagy Vörös Pipakő mellé.

Es ott a réten nagy körben felállottak harci díszben, teljes fegyverzettel, az arcuk kifestve, mint az őszi levelek, kifestve, mint a hajnali égbolt és vadul egymásra meredtek. Az arcukon szigorúan kihívó, megátalkodott dac tükröződött, szívüket régi viszályok, öröklött gyűlölködés és vérbosszúszomj hevítette.

A hatalmas Gitch Manito, a nemzetek teremtője, atyai szeretettel és szánalommal nézett le rájuk, ősi haragjukat és harcaikat olybá tekintette csak, mint a gyerekek civakodását!

Kinyújtotta feléjük a jobbkezét, hogy megfékezze makacosságukat, hogy lecsillapítsa vérszomjúkat és szilajságukat a jobbkeze árnyékával. Beszélt hozzájuk méltóságteljes hangon, olyan hangon, mint a távoli vízesések dörgése, intve, korholva ily módon beszélt:

— Ó, gyermekeim, szegény gyermekeim! Hallgassátok meg a bölcsesség és az intelem szavait a nagy Szellem ajkairól, az Élet Uráéról, aki teremtett titeket!

— En adtam nektek földeket, hogy vadászhattatok, adtam nektek folyókat, hogy halászhattatok, adtam nektek medvét és bölényt, őzet, rénszarvast és hódat, a mocsarak telve vannak vadmadárral és a folyók halakkal; miért nem vagytok mégsem megelégedve és miért akartok egymásra vadászni!

— Torkig vagyok már a civódásaitokkal, harcaitokkal, vérontásaitokkal és bosszúért való könyörgéseitekkel; minden erőtök az összetartás és minden veszedelmetek a széthúzás; azért legyetek békességben ezután és mint testvérek éljeteke együtt.

— Egy prófétát fogok küldeni közétek, egy szabadtót, aki vezetni és tanítani fog titeket, aki együtt fog küzdeni és szenvedni veletek. Ha meghallgatjátok az ő tanácsait, hatalmas és viruló nemzet lesz belőletek, ha nem, úgy elpusztultok valamennyien!

— Fürödjeteke meg azért most itt ebben a folyóban, mossátok le a harci színeket az arcotokról és temesséteke el a fegyvereiteket. Törjeteke le ebből a vörös sziklából,

csináljateke belőle békepipákat, díszítséteke fel a legszebb tollaitokkal, szíjjateke el együtt a calumetet és mint testvérek éljeteke ezután!

Erre a harcosok valamennyien ledobták köpenyeiket, szarvasbőr-ingeiket, fegyvereiket és hadidíszceiket, beugrottak a csobogó patakba és lemosták a harci színeket az arcukról. Tisztán csörgedezett fölöttük a forrás, tisztán és ragyogón, ahogyan ez eredt az Élet Urának a lábnyomából; de annál sötétebben folyt aztán tovább, besötétítve a harci színek bíborcsíkjaitól, mintha vérrel lett volna keverve!

Mikor kiszálltak a folyóból tisztára mosva minden harci színtől és a parton elásták tomahawkjaikat és az összes harcászati fegyvereiket, Gitch Manito, a hatalmas Nagy Szellem mosolygott az ő gyámoltalan gyermekein!

Aztán a harcosok szótlanul letördeltek a vörös kősziklából, kifaragták a békepipákat, törtek sást pipaszárnak, feldíszítették a legszebb tollaikkal és csöndben, szépen mindnyájan hazamentek. Míg az Élet Ura felszállva a felhőfüggönyök nyílásain át, az egek kapuin eltűnt a a szemeik elől a füstben, amely körülvette őt, a Pukwanaban, amely felszállt a békepipából!

A CERUZA.

Napjában többször van kezében a ceruza, hogy hasznos vagy kevésbé hasznos jeleket betűket, vonalakat rögzíts vele papírra, falra, fára, stb. anélkül, hogy egyszer is eszedbe jutna csodálkozni nagyszerűségén.

Képzeld, amit most egy írkában összeírsz, hány fával burkolt viaszlapra kellett írnia a római fiúnak, ha nem akarta írását megsemmisíteni, a viasztábláról letörölni? Vagy milyen kellemetlen lehetett a középkor ólomceruzája? Milyen halványan fogott, tépte a papírt, karcolta a fát, nehéz volt és egészségtelen.

Es a ma szép feketén író, rajzoló, színes fába burkolt könnyű grafitceruzája! Na fiúk, itt már elárultam nektek annyit, hogy a ceruza anyaga grafit. Nagy grafitbányák vannak Ausztriában, Csehországban, Szibériában, Ceylonban stb.

A bányászott grafitot előbb kisebb darabokra tördelik, aztán igen finom porrá őrlik. A finomra őrölt grafitport iszapolják, vízben megtisztítják a tisztátalanságoktól, azaz a nem grafit részecskéktől. Azután ugyancsak igen finomra őrölt agyagporral keverik. Az agyagmennyiség nagyságától és az égetés hőfokától függ, hogy kemény vagy puha legyen-e a ceruza. A grafit mennyiségének 08–1.6%-át képezi a hozzákevert agyagpor. A keveréket kevés vízzel gépek téztává gyúriák, majd présnyíláson keresztül kipréselik olyan fonalfórmába, amilyenre szükség van. Ha a présnyílás négyszögletes, akkor olyan lesz a rajta keresztülpréselt grafitfonal is, ha a présnyílás kerek, akkor a grafitfonal is kerek lesz. Mint a hurkatöltőből a töltelék, úgy jön ki a présnyíláson keresztül a grafit.

A grafitfonalat aztán, amely olyan, mint a drót, előbb levegőn, majd kemencében szárítják. Szárítás után kemencébe jön, mely levegőmentes, hogy a levegő jelenlétében a magas hőfokon a grafit, szén lévén, el ne égjen.

Mivel a kemencében sem levegő, sem oxigén jelen nincs, a grafit nem éghet el, nem egyesülhet az oxigénnel gáznemű szénoxidá (CO), vagy széndioxidá (CO₂), hanem a bennelevő

agyag kiég, megkeményedik és a szál összeálló marad. A ceruza belseje ezzel elkészült.

A ceruza burkolására puhafát használnak, mert a puhafát könnyen és jól lehet faragni. Nálunk többféle fát használnak, puhát és félkeményet, úgymint cserfát, fenyőt és hársfát stb., a ceruza minősége szerint. Ezekből a fából vékony lemezeket hasítanak fűrészgépekkel. A lemezeket rudacskákra aprózzák fel, a rudakba vájják azt a barázdát, melybe a grafitrudat fogják fektetni. A kis vályukba behúzzák a grafitfonalat, és az elzáró résszel összeragasztják a fát, hogy a ceruza köröskörül faburkolatban legyen. (L. az 1., 2., 3., 4. ábrákat. A vonal jelzi az összeragasztás helyét.) Ezután a többméter hosszúságban előállított ceruzákat üvegpapapírral lecsiszolják, flannellel simítják, majd kellő nagyságú darabokra vágják. Fa helyett bizonyos ceruzafélékhez papírburkolatot is használnak.

1

2

3

4

A ceruza jelzései mutatják, hogy kemény-e, vagy lágy-e a ceruza. Ugyanis, amikor a ceruzával írsz vagy rajzolsz, a préselt grafitpor, a ceruzából a papírhoz nyomva porlódik és apró szemcséi a papírra tapadnak, feketére festik az utat, amit a papírra nyomva a ceruza megtesz. Az úgynevezett kemény ceruzánál a ceruzából kemény, azaz apró szemcséi annyira összetartanak, hogy csak kevés por válik le róluk, így színtelenebb lesz az írás. A puha ceruzánál a ceruzából lágyabb, könnyebben málik szét, több grafitpor tapad emiatt a papírosra és sötétebb lesz az írás. A ceruzák lágyágát vagy keménységét rendszerint számok jelzik, 1-es a legpuhább, legsötétebben fogó, a 2, 3, 4 stb. mind keményebbek. Hazánkban elég fejlett a ceruzaipar, néhány hazai gyárunk igen jó ceruzákat gyárt.

Nos fiúk, így készül a ceruza!

R. Z.

A MAGYAR GÉNIUSZ.*

I.

A magyar nem törődött a világ folyásával, a világ sem övele. Közönyössége most szedi súlyos adóját. Éppen nem férfias az a magyar panasz, miért tudja a világ, hogy beefsteack és a vasút angol, Marconi és a maccaroni olasz, a savanyú káposzta kolbásszal és a Röntgen-sugár német és miért nem tudja, hogy a gulyás, a paprika meg a gyufa magyar?

Ez a vád egy cseppet sem őszinte, ha önvádat nem von maga után. Mert ámbár szomorú valóság, hogy a Habsburg uralom óta politikai viszonyaink nyomorultsága, gazdasági kifosztásunk szakadatlan folyama nemcsak embereket, hanem egész osztályokat elsepert és nem a burján, hanem az értékes elemek legjava pusztult el; ámbár igaz, hogy a Habsburgok összelőtték várainkat, feldúlták kastélyainkat, kiirtották gyümölcsöseinket, elégették írott emlékeinket, kihordták műemlékeinket, hogy semmi se maradjon apáinktól, hogy ne legyen zarándokhelyünk, hogy ne legyen vészjelzőnk, elzárta határainkat, hogy hírt se hallhassanak felőlünk: de igaz az is, hogy magyarjaink természete passzív lett.

Csak szavakkal tiltakozott, sok szóval, már pedig a sok szó szegénység. Kitartás, következetesség, hangyamunka, amely egyúttal fegyelmesség is, kiveszett belőle. Ne sírjon tehát, ha a világ nem ismeri, mert önmagára sem ismerhet. Fogjon a munkához! Első teendője vére mozgatójának, a magyar Géniusznak ismerete. Hogy szötte át magát 1000 év történetén, hogy telepedett le észrevétlenül az európai kultúrköztsárságba és hogy lett annak néha mérföldjelzője, néha közmunkása, néha munkatársa. Ez a tennivalója.

II.

Alig hogy kipihente hazánkban a hosszú vándorlás fáradalmait, 70 év alatt 20 portyázó hadi vállalatban száguld végig a magyar lovasság Európán az Atlanti-Óceántól a Boszporuszig. Jár a Hansa városok körül, a pyreneusi hegyek alatt, Thuringia erdeiben, a svájci Alpok legmagasabb hágóin és legmélyebb bevágásain, beúsztat a velencei lagunákba, megrengeti Bizánc érckapuját és lepiszkálja S. Gallen kakasát.

A rómaiak nem ismertek lovas csapatot, nekik csak egyes nehézfegyverzetű lovasaik voltak kengyel nélkül... Ahogyan a phoeniciaiak a kereskedésre, a normanok a hájózásra, az arabok a természettudományokra, úgy tanították meg a magyarok Európát a ló használatára. A magyarok repültek lóháton. Sehöl sem voltak elkészülve jötűkre, mert hiszen vágató paripájuk minden hírt megelőzött.

Kár, hogy írónk, művészeink nem emelték ki ennek a daliás időnek minden szépségét. Milyen vitézi nagyszerűséggé fújtak volna ezeket a germánok, ha nekik csak egy ilyen vitézi kirándulásuk is lett volna.

A magyar lovasoktól tanulta meg Európa a kengyel használatát és a könnyű lovasság harcdöntő jelentőségét s a mi tanításunkból származik a lovagkor igazi szépsége. Könnyű lovascsapatunknak nemcsak fegyverzetét, hanem ruházatát is lemásolták és nem a római szandált, sem az ősgermán bocskort, hanem a turáni csizmát húzták lábukra. Hálájukat az 1900. évi párizsi világkiállításon rótták le a magyar huszárság történeti osztályában való részvételükkel. Szomorú elégtétel annak a népnek, melynek a sors olyan utat jelölt ki, ahol a kard vág és a golyó nyit utat a másvilágra.

A folytonos háborús nyomorúság leküzdése a magyar Géniuszt újabb munkára ösztökölte. Franciaország és Svájc után ő állította fel harmadiknak Európában az állandó hadsereget. Keletről hozott művészetével megmutatta Európának a kőnélküli várak, a palánkok építési módját. Amikor a puszkapor új világot teremtett a hadászatban, furfangos észjárásával nemcsak elsajátította az ágyúöntést, hanem ő lett a lengyel királynak és a török szultánnak legjobban fizetett ágyúszállítója. Nagy tandíj lefizetése után a magyartól tanulta meg a török a láncosgolyó gyakorlati előnyeit.

Megkondul a déli harangszó mindenütt széles e világon és ki tudja, még ez országban is, hogy Hunyadi János nándorfehérvári dicsőségének (1456) ez az örök hirtetője. A kereszténység fejedelme adta ezt a signum laudist Hunyadi János vezetése alatt álló maroknyi magyar diákságnak, a hazáját féltő parasztnak és Hunyadi kérgeskezű, érzőszívű katonáinak, akik azt érték el itt 1456-ban, amit Martell Károly (732. és 738.) Poitiersnél, Narbonnesnél és Toulousenál.

A keresztény magyar reneszánsz korában gondol-e valaki arra, hogy Zrinyi Miklósunk katonai erényeinek híre eljutott Rómába, Madridba, a német birodalomba és míg VII. Sándor pápa arcképét apostoli áldásával, XIV. Lajos francia király a „pairséget“ és baráti jóindulatát, IV. Fülöp spanyol király az aranygyapjas-rendet küldötte neki, az az egyetem, hol tanulmányait végezte, egykori diákjának tiszteletére fáklyásmenetet rendezett. Csak Bécs maradt közönyös.

Nemetz József a XVIII. század végén az ágyú fűrészt egyszerűsítette és felbátorodva felfedezésének gyors elfogadásán, a bécsi Hofkriegspraesidium-nak bemutatta hátultöltő ismétlő-puskáját. A tölténytartó szerkezete majdnem ugyanolyan volt, mint a mannlicheré: egy töltésre 60 töltényt vett fel és 150 lépésre egy deszkát keresztül fűrt. De találmányát nem fogadták el: egyre halogatták. A szabadságharc hullámai felvetettek egy székely embert, aki Mészáros Lázárnak felajánlotta hátultöltő puskáját, de jött Világos és a magyar világgal a magyar Géniusz szabad lélegzete is odalett. Így lett német a magyar gyűtős hátultöltő fegyver feltalálója. Hányan tudják, hogy magyar dolog a kéregöntés, amellyel a Krupp-gyár páncéllemezeit átlöhetővé tudta tenni. Ki ismeri Zempléni Győző nevét, teljesítményét az aëronauticában, készülékét, mellyel dörrenéséről az ellenséges ágyú helyét megtalálhatjuk. Petróczy—Kármán—Zurovec helikopterjét ismerték az egész művelt világban és a francia kormány 1918-ban 25.000 frank jutalmat tűzött ki annak, aki megüti a fentiek által elért rekordot, a 25 m. magasságot. Hányan hallottak Zubovics Fedor huszárornagy szárazföldi torpedójáról, melyet szárazföldi akna néven mindannyian ismerünk. A 30¹/₂ mozsarakról az egész világ beszél. Hogy ki volt a szerzője, minek azt tudni a világnak és a balga magyar is bölöngat rá, mert hiszen egy adattal kevesebb kell az általános műveltséghez. Az már neki mindegy, hogy „hara-kiri“-t végez saját Géniuszán.

Ti szegény magyarok! Nagyjait magasztalva Walhallájába vezet a német, Pantheonjába a francia, Westminsterébe az angol; mi marad a magyarnak, ha Géniuszának még lelkében sem állít oltárt! (— —)

Csaba Jenő dr.

* A fenti cím alatt több cikkben közöljük kiváló történész cserkésztestvérünknek e tárgyra vonatkozó írásait. Figyelmesen olvassa el minden cserkész. Magyarabb-magyart nevel minden sora.

NÉMET SZÓN.

Már napokkal előbb megkezdődtek a viták, amelyek természetesen nem mentek egészen simán. Sűrűn összecsaptak az ellenvélemények. A feleségem szinte brillirozott, hogy meggyőzzön, de én annál inkább elkeseredtem.

Arról volt szó, hogy német szóra fogják be Jánost.

Elkeseredésem érthető volt. A nyáron mult négyesztendősd mindössze, saját nyelvünk szövevényeiben is botorkál még és mert semmi remény nincs többé, hogy valaha is német legyen a vezényleti nyelv, mi szükségére, hogy már most idegen idiómákkal gyötörjük a legénykét? Am ezzel szemben verhetetlen érvekkel mutatta ki a feleségem, hogy ahány nyelvet tud majd a gyerek, annyiszor egy-egy embernek fog számítani. Mondtam ugyan rá, hogy ez a megállapítás ócska frázis alapjában véve, de mert végzetem már, hogy nem tudok határozott fellépést tanusítani a gyengébb nem egyedeivel szemben, ezúttal is engedtem. Az anyjuk akkorára kész volt már precízen kiépített tervezetével. Kinyomozta, hogy német magánóvoda van a szomszéd utcában: oda fogjuk beiratni Jánost. Nem szóltam többet, mert ellentaktikára gondoltam, mellyel a magam részére nyerhettem meg Jánost. Ha kell, az anyja ellen bujtogatom föl.

Haditervem azon a föltevésen alapult, hogy János minden föltevés szerint még a nevétől is irtózni fog a németnek. Hiszen addig is megfigyeltem, hogy nemegyszer felülett, valahányszor német verset tanult az Agnes néne s olyankor eltűnődvén, fejet csóvált egyszer-kétszer. Más alkalommal fültanuja voltam, amint mély aggodalmak közt odaszólt Agnesnek:

— Miért tanulsz zidóul?

Nénje idegesen csattant vissza:

— Micsoda csacsibeszéd ez, mikor én németül tanulok!

— Nem németül olvaszol, hanem zidóul — makacskodott János —. Eccel két zidó ment az utcán és épúgy beszéltek azok isz . . .

Ez a fölfedezés megütött s áthivattam a másik szobába:

— Honnan tudod te, ki a zsidó?

— Amelyik embelnak szakálla van, az zidó — nézett rám némi szorongással.

Nem folytattuk a kilátástalan vitát s különben is nagy elégtételt éreztem rajta, hogy János — szemlátomást — antipátiát táplál a német nyelv iránt. Most aztán, hogy az édesanyja mindenáron pallérozni akarta őt szellemiekben, minden számításomat erre a föltételezett német-antipátiára kezdtem alapozni.

Még aznap délután, mikor édesanyja kimondta a végső szót, titokban magamhoz intettem Jánost:

— Kisfiam, anyuka azt akarja, hogy német óvodába járj.

János úgy nézett rám, mintha az első pillanatban nem értette volna meg, miről van szó tulajdonképen, de aztán nagy fölényel így szólt:

— Hiszen én már tudok németül, apukám!

— Aztán mit tudsz? — érdeklődtem nem minden zavar nélkül.

János nagy lélekzetet vett s akkor így kezdte:

— An, cvá, dlá, fil!

— S mit jelent az, kisfiam?

— Kutya! — vágta rá váratlanul János.

A válasz szerfölött megnyugtató. Idő kellett hozzá,

amire kinyomoztam, honnét vette az ein, zwei, drei, vier magyar értelmét. Néhány nappal előbb valami bácsi kutyáját vezette pórázon az utcán s azt taníttatta ilyenformán: ein, zwei, drei, vier . . . Egészen logikus, hogy János úgy érezte, hogy a német számsor négy első jegye csak kutyát jelenthet magyarul.

De most nem erről van szó!

Egyelőre titkos, ám annál szívósabb küzdelem indult meg a feleségem közt és énközött. Nem egyszer kivettem félfüllel, amint suttogva magyarázott Jánosnak, hogy milyen jó dolga lesz, ha megtanul németül. Mihelyt megnő, egymagában utazgathat Németországban, akárcsak idehaza. Utazhat hajón, repülőgépen s természetesen vasúton...

— Mozdonyon isz? — szólt közbe élénk figyelemmel János.

— Mozdonyon is, kisfiam — bízatta reménykedve az édesanyja.

János erre véglegesen megnyugtatta:

— Mindig csak németül fogok tanulni az óvodába, anyukám!

Aztán tovább suttogtak összebujva.

Persze, semmisenem tart örökké. Egy óra mulva Jánosra adtam a felsőkabátját, fülébe nyomtam a sapkát s elindultunk az előszobának. Édesanyja gyanakodva állt elém:

— Hova viszi azt a gyereket?

— Hova? — s elcsodálkoztam. — Egy kis sétára, mint rendesen. Három napja nem volt kint, de meg is látszik szegénykén . . .

A feleségem szörnyű aggodalmak közt bocsátott útnak kettőnk. Látszott rajta, hogy meg van győződve: biztosan lázítani kezdem odakint Jánost nemcsak a német nyelv, hanem a germán összbírodalom ellen is . . .

Hát körülbelül úgy is lett.

Alighogy az utcára értünk ki, így szóltam a fiúhoz.

— No, János, igazán sajnállak . . .

— Miért? — pillantott rám megütődve.

— Azért, fiam, mertha németül fogsz tanulni az óvodába, akkor nem magyar ember leszel, hanem német . . . A magyar ember mindig csak magyarul beszél . . .

Ugy látszik, édesanyja telebeszélhette a fejét, mert elgondolkodott. Majd ezzel a kérdéssel fordult hozzám:

— Apukám, a magyal kiláj hogy beszél?

Hirtelen megálltam, mert a kérdés csaknem mellbesújtott. Azzal ütöttem el a dolgot:

— A magyar király mindig magyarul beszél!

— És németül nem beszél!

— Németül egy kukkot sem tud — nézek le hitetlenkedő arcába —. Nem is szabad neki!

János eltűnődött darabkát.

— Apuka, nem akalod, hogy németül tanujjak?

— Nem, fiam — feleltem komolyan.

Rám pillantott, óvatosan:

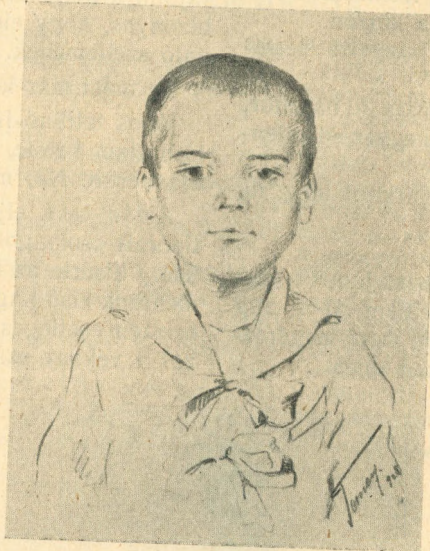
— Hátha nem tanulok németül, mit adol élte?

Nyomon voltam már! A mamája bizonyosan ígért neki valamit arra az esetre, ha szívesen megy óvodába és ott ernyedetlen szorgalmat fog kifejteni a germán beszédmód elsajátításában . . . Látszatra közömbösen vetettem oda:

— Hát anyuka mit ígért neked?

— Anyuka azt mondta, apukám, hogy ma délután veszek neked egy tlombitát!

Rádupláztam:

Komáromi Jánoska.

—Hát én meg veszek neked egy dobot . . . Piros-fehérvöld lesz az oldala!

— Jó — biccentett rá halálos-komolyan —. Akkor szemmitsze nem fogok tanulni németül . . .

El is indultunk nyomban, a Király-utca irányába s az egyik üzletben megvettük a dobot. Élénk dobpergés közt érkeztünk haza. Édesanyja rám nézett s nem szólt semmit. De pár pillanat múlva eltűnt a házból s félórán belül megütődve láttam, hogy Jánoskánál ott van a trombita. Attól kezdve, hol a dobot verte, hol marsot fújt a kürtön.

Most már nem lehetett tagadni többé, hogy itt életrehalálra megyen a harc.

Az élethalál-harcból persze János húzta a hasznót: mindketten a kedvében jártunk. De homlokegyenest ellenkező tendenciával.

Igy jött el az utolsó nap reggele. Alig pirkadt még, de János jelentkezett már a kiságyban:

— Apukám, mehetünk!

Egyszerre szomorú lettem. Nem azért, mert János a mai nappal mégis csak az anyja pártjára billent át s alig várja, hogy itthagyhassa a játékeit, hanem mert megéreztem nyomban, hogy ezentúl végleg elszakad tőlem . . .

Mi lesz vele majd, Istenem?

Eddig sokat korholtam tagadhatatlanul, de azért soha nem tágított az oldalamról. Hányszor mondtam neki munkaközben: „János fiam, most ne beszélj hozzám, mert zavarsz a gondolataim koncentrációjában!” — János olyankor annyit felelt rendszerint: „mindjárt, apukám, csak először csinálj meg nekem az osztolt!” S ha figyelmeztettem, hogy most már igazán menjen ki, meg se mozdult. Ahelyett leült kis karosszékebe s miközben nagyokat harapott a lekvároskenyérbe, öreguras komolysággal gondolkozott maga elé. Annyira megszoktam már, hogyha véletlenül nem lett volna a szobámban, utánamen-tem s így szóltam hozzá:

— Gyere be, János! De csendben maradj, amíg írni fogok!

Rámnézett olyankor s a szokványos kérdést tette föl:

— Mit adol élte?

Mert ha megkérték valamire, soha semmit nem tett meg ingyen. Ilyen esetekben ígérnem kellett valamit, legtöbbször szentjánoskenyeret vagy medvecukrot és ha felálltam a munkától, János könyörtelenül behajtotta rajtam könyvéden odavetett szavamat.

Igy volt eddig . . . S ezután?

Mától kezdve János délelőtt-délután távol lesz a háztól. Idegenek közé jut s az arcukat ha megszokja is, a nyelvüket nem fogja érteni. Bizonyára lesznek kis keserőségei, amelyek neki ép oly búsítók, mint nekünk a magunké és ha ki akarná magát panaszkodni, majd nem leszek ott, hogy kiönthetné előttem a szívét. Amire pedig hazajön, el fogja felejteni az egészszet. S én magamban maradok egész nap s nem látom többé leghűbb barátomat, akivel eddig oly sokat elvitáztunk a világ folyásáról.

Itt volt tehát az utolsó reggel. S fájni kezdett a szívem.

Mert János anyyi élénkséggel csúszott le az ágyból, hogy meg kellett éreznem: végleg megfeledezett rólam. Nagyot kiáltott:

— Mindjárt megyek az óvodába!

Erre a kiáltásra felnyitotta szemét az Ágnes néneje is. Ugy látszik megsokalta öccsének túltengő önérzetét, mert odavetette foghegyről:

— De nagy fiú lettél, te Hüvelyk Matyi!

— Vigyázzál! — fenyegette meg az apró ember. — Meltha még eccel azt fogod mondani, a hátadla ütök!

Ágnes nem is felelt neki, mindössze gúnyosan húzta el a száját.

Aztán az anyja öltöztetni kezdte Jánost.

Ahogy ránéztem, szívgyöngeség fogott el. S keserű szemrehányást tettem magamnak, hogy ennyire engedtem fajulni a dolgokat. Ha keményen lépek föl a kellő időben, bizonyos, hogy elejét vehettem volna az anyjuk germanizáló szellemének.

De most már késő volt minden!

János feltűnő-frissen öltözködött, ami rosszulesett. Mert láthattam belőle, hogy végérvényesen az anyja befolyása alá került. No, majd megbánja egyszer!

Aztán csak eljött az indulás ideje is, miután előzően tízórait csomagoltak be Jánosnak a kistáskába. Ágnes a leány kísérte az iskolába, mi ketten pedig az ifjúemberrel mentünk első nagy útjára. Az édesanyja azért, hogy ellenőrizzen esetleges rábeszélési szándékomban, én pedig az azal a vékony számítással, hogy a legislegutolsó pillanatban hátha sikerül véletlenül visszatérítenem a gyereket. Elég nagy rajtunk a német nyomás anélkül is!

Az utcán mentünk már, a gyalogjárón. János kettőnk között. Minden különösebb megindultság nélkül.

Még mindig reménykedtem. S nem hiába.

Amikor ugyanis megálltunk az igazgatói iroda előszobájában, feleségem bement a direktor úrhoz, hogy beirassa az úrfit s hogy különös figyelmébe ajánlja őt az egész tantestületnek. Mi ketten a várószobában maradtunk Jánossal.

Körülnéztem keveset s észrevettem, hogy a szoba falain gyermek-képek vannak kiakasztva takaros rációkban. De körülnézett János is és nyomban megpillantotta azt a huszárt, aki ficánkoló paripáján száguldott a képen. Bizonyára az ellenségre fenekedett annyira.

Jánosnak elnyílt a szeme s lábujjhegyre ágaskodott:

— Apukám, én isz olyan huszár leszek, ha nagy leszek?

— Tebelőled sohasem lesz huszár, kisfiam — szóltam mélabúval —. Csak bakának fognak bevenni . . . Az pedig utolsó dolog a világon.

Megütközve nézett rám:

— Ész miélt nem lehetek huszár?

— Mert, aki németül beszél, annak nem adnak lovat, hanem gyalog muszáj járnia a sárban. Mint mindenkitől megvetett bakancsosnak . . .

Riadtan akasztott meg:

— Akkol én nem fogok tanulni németül...Mit adol élte?

Mivel üzleti alapra helyezkedett, tudtam, hogy a dolog komoly. Így szóltam hozzá:

— Kapsz lovat, csákót, puskát, kardot . . .

— Ész szalkantyút?

— Sarkantyút is. Hát fogsz tanulni németül?

— Szohasze nem fogok, apukám — mondta szemrebbetés nélkül.

Akkor jött ki az igazgatói szobából az édesanyja s vele lépett ki a direktor úr is. Nagybajszú, tudományos ember. Kezet fogott velem, majd János elé állt:

Hol a dobot verte, hol marsot fújt . . .

— Na, wie heisst du, mein kleiner Freund?

János haptákbá állt, nyelt egyet, szembenézett a korlátlan hatalmu igazgató úrral és komolyan szólt:

— Én csak magyarul fogok beszélni mindig . . . Németül szohasze nem!

Az igazgató hátrahőkölt ekkora makacsságra, az édes-

anyja rámpillantott s elsápadt, én azt hittem, a szívem ugrik ki az ujjongástól.

János pedig dacosan nézett farkasszemet a direktor úrral. Állt előtte konokul, megátalkodottan. Keztyűt dobva az egész germán viláгурalomnak!

Komáromi János.

FELADATOK HIKE ŐRSÖK SZÁMÁRA.

1. Az égboltozat (tisza, felhős) megfigyelése.
2. A levegő (hőfoka, párateltsége, mozgása) megfigyelése.
3. A vidék általános képeinek megfigyelése (sík, domb, hegyvidék).
4. A talaj megfigyelése (homok, agyag stb.).
5. A vezető kőzet megfigyelése (bazalt, mészkő stb.).
6. A jellemző növényzet megfigyelése (rét, cserje, komló, szántó, szőlő, erdő).
7. Növényi egyének megfigyelése (gyümölcsfák, levelek, gyögnövények stb.).
8. Állatmegfigyelés (mikor, hol, milyen körülmények között).
9. Várram, templom, kápolna, telep, gyár stb megfigyelése; ezekről vázlatot, fényképet készíteni.
10. Egy vidék házainak megfigyelése (anyag, külső s belső beosztás, berendezkedés, építészeti sajátosságok).
11. Az utak minőségének, a falvak fekvésének s kiterjedésének megfigyelése.
12. A lakosság foglalkozásának, vallásának, anyagi helyzetének megfigyelése.
13. Szembeötlő épületek, fák, sziklák, kapuk, különböző anyagból készült kerítések, járóművek megfigyelése.
14. Térképjavítás, nagyítás, metszetkészítés.
15. Vázlat, látrajzkészítés.
16. Alkalmos táborozó-, kiránduló- s játék helykeresés.
17. Források, kutak keresése.
18. Szobrok, emlékművek, emléktáblák, keresztek, képoszlopok megfigyelése.
19. Emberek megfigyelése bizonyos időn keresztül (udvarias, hanyag, durva, pöffeszkedő, goromba, szórákozott).
20. Letáborozás, sátorverés, programkészítés.
21. Menetidőszámítás és ellenőrzés.
22. Cserkészmenet s gyaloglás gyakorlata.
23. Tájékozódás ismeretlen s tödött terepen (óra — iránytű).
24. Táv-, idő-, térfogat- és súlybecslés. *Dallos László (15. Bethlen).*

ÚSZÓ REPÜLŐTEREK.

A repülőgépet szállító hajó a világ hajóhadainak legújabb típusa. Nincs tizenöt éve sem, hogy meg akarják oldani azt a kérdést, hogyan lehetne a repülőgépek fel- és leszállását a tengeri hajókon elvégezni. Az első kísérleteket szinte egy időben kezdték meg az angolok és a franciák. Az angol Hibernia és az amerikai Mississipi páncélosok fedélzetéről röppent fel első ízben repülőgép, 1912 és 1913-ban. Nemsokkal ezután kitört a világháború és a repülőgépeket szállító hajók is bevonultak a harci fegyverek sorába.

Mielőtt az itt játszott szerepükről szólnánk pár szót, beszélünk kell először valamit a régi repülőgépszállító hajók két típusáról. Az elsőbe azok a hajók tartoznak, melyek vízszintes, sima felülettel vannak ellátva, ezek megengedik a közvetlen le-, illetőleg felszállást is. Mindössze annyiban különböznek a szárazföldi repülőterektől, hogy úszni is tudnak. A második csoportba tartozó hajóknak nincs leszállási terük. A repülőgépek innen csak úgy tudnak felemelkedni, ha a vízbe bocsátják vagy megfelelő szerkezettel a levegőbe dobják őket. A leszállásnál a repülők tengerre bocsátkoznak s innen elektromos és forgó daruk segítségével emelik fel őket a fedélzetre. A világháború elején használt hajók ebbe a második csoportba tartoztak. 1916-ig tartott ez a helyzet; a pilóták kénytelenek voltak a tengerre ereszkedni, ha szárnyra akartak kelni s mivel ez csak nyugodt tengeren történhetett, nem is alkalmazták őket sűrűn.

Időközben az angol hajóhad megkezdte az igazi úszó repülőterek építését. Az új hajókat gyökeresen átalakították erre a célra. Így készült el 1917—18-ban az angol Furious és az olasz Argus. Az Argus alakja már olyan, mint a maiaké, a hajó orrától faráig terjed a felszállásra szolgáló terület, melyen semmiféle épület nincsen. Az innen kiinduló repülők valóban sikerrel is szerepeltek és sokszor dobtak le bombákat a német partokra.

A világháború után, a „lefejezés” korában vett csak igazi lendületet a repülőgépet szállító hajók gyártása. Az eddigiek szinte valamennyien átalakított páncélosok vagy cirkálók voltak; némelyeken akkor történt az átépítés, mikor erre a célra már alkalmatlanná váltak, másokat építés közben alakították át. A kémények,

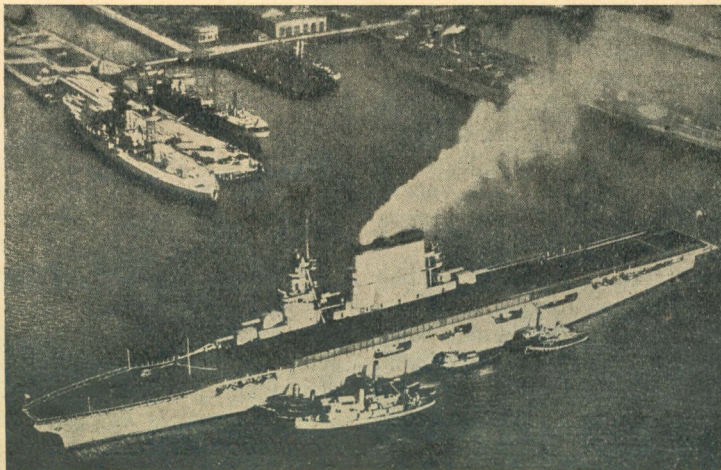
árbcok, hidak eltűntek a hajókról s helyükbe a hajók egész felületét beborító sima repülőter lépett. A lecsökkentett számú hajóhidakat a hajó oldalára helyezték vagy pedig emelőgépek segítségével jutottak a repülőterre, mely így minden épülettől mentes volt. A füstöt hátul nyíló, vízszintes csöveken át vezették el, az égés termékeiből származó gázok vagy ventilátorok segítségével, vagy pedig kis oldalkéményeken távoztak el. Ilyen szerkezetű a legnagyobb modern francia repülőgépszállító hajó is, a Béarn. A legnagyobb számú ilyen hajóval ma az Amerikai Egyesült Államok rendelkezik, a leghatalmasabb közöttük a Saratoga, mely 270 m hosszú és így egyúttal a világ legnagyobb hajóinak egyike.

Két felvonógép vezet ennek a hajóóriásnak a repülőterre, alatta vannak a legmodernebbül berendezett hangárok. Széles, hosszúkás nyílások vezetnek a hajó oldalára, mellettük hatalmas daruk, melyek lehetővé teszik a repülőgép biztos elhelyezését, történjék az akár szárazföldről, akár a tengeről. A hajó legfőbb fegyverzetét a 203 mm átmérőjű ágyúk képezik, ezek párosával kis acéltornyocskákban vannak elhelyezve.

A repülőgép-anyahajóknak még hatalmas gyorsasággal is kell emellett bírniok, hogy együtt működhessenek mind a kisebb és gyors cirkálókkal, mind a hatalmas sorhajókkal. A leggyorsabb a két amerikai hajóóriás: a Saratoga és a Lexington, melyeknek sebessége 34 csomó.

A hajók befogadó képessége rendkívül változó, a Saratoga 83 repülőgépet képes magával vinni. A repülők fegyverzete ma már nem annyira a bomba, mint inkább a légi torpedó, melyet különösen a hajóhadak támadásánál használhatnak sikerrel.

A repülőgépet szállító hajók még nem érték el végső tökéletességüket. Sok kísérlet és próbálgatás szükséges ahhoz, hogy hivatásuknak teljesen eleget tehessenek. De már mai formájukban is — bár ezeket csak kísérleti típusoknak tekinthetjük — felbecsülhetetlen szolgálatakat tehetnek a tengeri háborúknak. Kétségtelenül olyan fegyver ma már ez, melynek birtoka nélkül egy állam sem nézhet nyugodtan a jövő háborúja elé.

A Saratoga, a világ legnagyobb repülőgép-anyahajója.

Mit láttam Londonban

V. „The piper of pax.“

(Intervju a főcserkészzel.)

To Lord Hampton.

- Halló, Sloane 4627?
- Igen. És ott?
- Westminster 2673.
- Maga az Brown?
- Maga az Adam?
- Igen.
- Well, a „Chief“ már itt van és félóra múlva magára kerül a sor, azonnal induljon!
- Repülök!

Izgalmas rohanás a Gloucester Roadi földalatti állomáshoz. Valóságos gurulás a mozgólépcsőn lefelé. Szerencse, hogy nincsenek sokan. Aztán elindul a csövasút. Egymásután az állomások South Kensington, Sloane Square, Victoria. Itt vagyunk.

A pályaudvar rendkívül mozgalmas, valahogy átvergődöm az embertömegben és átszaladok a Buckingham Palace Roadra, a cserkészsövetség palotájához.

Tizenegy óra van, de olyan az utca, mintha kilenc óra lenne nyáron este. Mint egy halvány ezüstsínű lepel borul a városra a jólismert vendég, a hírhedt londoni köd.

A nemzetközi cserkésziroda titkára jó fiú és tele van a humornak azzal a bizonyos nemével, amely annyira angol specialitás, mint a vízhatlan esőköpeny. Ennélfogva ő így köszönt:

— Jó estét!

Egy pillanatig az időről beszél, erről az egészen kifogyhatatlan angol témáról, aztán hirtelen rámnéz.

— Most ülés van fenn az emeleten, amelynek nemsokára vége lesz. Akkor majd betelefonál a személyi titkár. Kénytelen vagyok azonban figyelmeztetni magát, hogy nagyon kell sietnie, mert a Chief egyike a világ legfoglaltabb embereinek. Ezekután foglaljon helyet és nézze meg ezt a „Magyar Cserkészt“, ha jól emlékszem, a maga cikkét láttam benne.

Az asztalon pazar színfoltok tarka összevisszaságában a világ összes cserkészlappjainak halmi tornyosulnak, országok szerint. A „Hungary“ felírású jelzőtábla alatt Mártonka jólismert rajzát látom és a lapban az én cikkem Gillwell-Park-ról.

A régi kandallóban jó angol szén ég és serceg, a szoba falán berámázott levelek és fényképek. Egymás mellett Albert belga király, Lloyd George, a welszi herceg, Mária román királyné levelei. Az íróasztal felett a Magyar Cser-

készsövetség díszoklevele Hubert Martin úrnak, a másik falon a Nemzeti Nagytábor plakátja.

Néhány perc múlva megszólal a telefon. A titkár felkel a helyéről és hozzám siet.

— Mehetünk, de ismét kérem, hogy siessen.

A lift olyan halkan és csendesen repít fel az emeletre, ahogy csak az angol liftek tudnak. Aztán bevezetnek Lord Hampton szobájába, ahol az íróasztal mellől mosolyogva áll fel Sir Robert Baden Powell Baronet angol tábornok, a világ főcserkésze.

A szokásos bemutatkozás.

— How do you do...

Aztán leültet és azonnal beszélni kezd, nagyon frissen, kedvesen, közvetlenül, pöz nélkül, ahogy a nagy emberek szokták.

Talán nem is figyelek az első szavaira, annyira erővesz rajtam a bámulat. Tehát itt ülök, a huszadik század egyik vezető elméjével és szervező zsenijével szemben, aki megalkotta ennek a kornak az egyik legnagyobb mozgalmat. A főcserkész alacsony ember, mint a nagy katonák: Napoleon, Nelson, Nagy Frigyes, de ebben a korban, amikor mindnyájan uniformist viselünk, nem mindennapi jelenség. Az arca jólismert. Hatalmas domború homlokát, nyugtalan sasorrát, apró kutató szemét, amelyek szinte pillanatok alatt látszanak valahova behatolni, hegyes állát, az energiának ezt a nagyszerű jelét, angol bajuszát sokszáz változatban számtalanszor látta mindenki.

És a főcserkész elegáns. Az angol cserkésztisztek egyenruháját viseli, rövid nadrágot, a térdei meztelenek. Mellén hármassorban szaladnak végig a kitüntetések színes szalagjai. A gomblyukában az angol cserkészelvény fehér csontból.

A balkezével fog kezét, mint az angol cserkészek, ha találkoznak.

— Bocsánatot kell kérnem, hogy ennyire megvárakoztattam — mondja nagyon udvariasan —, de nagyon el vagyok foglalva. — Azután mosolyogva rámnéz és várja a kérdéseimet. Az újságírókat általában nem szereti és csak akkor elnéző velük szemben, ha liliomot hordoznak a kabátjuk gomblyukában.

— A tavalyi Nemzeti Nagytábor alkalmával sajnálattal értesültünk a betegségéről Sir Robert, de reméljük, hogy már a közeljövőben lesz szerencsénk.

— Magam is nagyon sajnálom, hogy nem láttam a Nagytábor és remélem, hogy tavasszal ellátogathatok Budapestre.

— Ez az első látogatása, Sir Robert?

— *Nem. Körülbelül harminc évvel ezelőtt már voltam Magyarországon. Akkor Budapest nagyon szép volt és meleg impresszióval távoztam. Tehát kétszeresen is érdekel.*

— Dolgozik valamilyen könyvön, Sir Robert?

— *Nem. — Ma sokkal elfoglaltabb vagyok annál.*

— Elfoglaltság. Jó, hogy erről beszélünk, Sir Robert. Mi a napi munkarendje?

— *Nem más és nem különösebb, mint egy rakás más emberé: nagyon sok munka és nagyon kevés idő, hogy elvégezhessük.*

— Mit gondol, Sir Robert, mi a cserkészlet szerepe a jövő Európában a civilizáció krízise szempontjából, ahogy Oswald Spengler jószolt vagy Inge püspök.

Ezeket a szavakat nagy csend követi, a csukott ablakokon keresztül fojtottan szűrődik be az utca lármája, mint egy távoli hangverseny akkordjai. A fütőtest is zörög, suttog, nyöszörög. Úgy érzem magam, mint egy nagy dráma második felvonása végén.

A Baronet arca egy pillanatra elveszti azt a derűs jókedvet, amelyet a fényképekről ismerünk. És ezek a pillanatok feszültséggel vannak tele, a kiszámíthatatlan és kifürkészhetetlen jövő minden bizonytalanságával. Aztán megszólal a cserkész, aki vidám és meggondolt. Lassan beszél és nagyon halkán. Valami olyasmit mond, amit az utókor is fel fog jegyezni és el fog könyvelni. Az alkotózenének egy nagy mondása születik most.

— *Nem ismerem Spenglert és bajos ezekről a dolgokról beszélni ma. A civilizáció és kultúra nagyon lassú fejlődés következményei. Az évek, amelyekben élünk, kis állomásai csupán. A mi mozgalmunk pedig még gyenge. De ha az út, amelyen halad, jó, én bízom a sikerében.*

Ezután Magyarországról beszélünk.

— *Szeretem a magyar népet — mondja —, kitűnő fajta, bátor, egészséges gondolkozású, jól sportol és jó lovas. A viscount Rothermere akcióját nem ismerem.*

Most megmutatom Bernard Shaw-nak hozzámintézett levelét, mely a nagy angol írónak a cserkészetről alkotott véleményét tartalmazza. A levél elolvasása után kéresemre a következő üzenetet diktálja Magyarországra cserkészeinek a világ főcserkésze.

— *A legnagyobb érdeklődéssel figyelem a cserkészlet terjedését a magyar ifjúság körében. Meleg érzést és szimpátiát érzek az ország iránt és boldogan sietek segítséget nyújtani fiatalágának, hogy jó és hasznos fiaik legyenek a nemzetnek és barátai és munkatársai külföldi testvéreiknek.*

Tizenkét óra. Megköszönöm az intervjút. A főcserkész felémelkedik, kezét nyújt. Még mond valamit csodálatos, zengő öblös hangján, aztán kedvesen és jóindulattal meggye egyszer szemügyre vesz.

*

Azóta és azelőtt, hogy történtek ezek a dolgok, nagy tömegét láttam nagy embereknek. Művészeket, politikusokat, tudósokat, üzletembereket, trónörököszt, vagy publicistákat. De közelebről, szuggesztívebben, közvetlenebbül, kedvesebben semmi sem érintett, mint a vele való találkozás. És vajon én vagyok az egyetlen, ebben a szenvedő, nyugtalan, kiegyensúlyozatlan, beteg, hisztériás korban, aki azt érzi, hogy az ő tekintetének a melege és kezefogásának ereje az, ami új erőt ad nekünk nagy csatákhoz?

Hegedűs Ádám.

A CSERKÉSZ LEGFONTOSABB TEENDŐI NAGYTÁBORIG.

1. Ha diák: megfeszített szorgalommal tanulni, hogy a jó bizonyítvánnyal, a jól elvégzett munka tudatával induljon táborba; ha kereskedő- vagy iparostanuló: különös buzgalommal dolgozni, hogy már előre megszolgálja a táborra engedélyezett vakációt. 2. Az újoncokkal átismételni az újoncpróba anyagát, hogy a fogadalomkor mindenki igazán cserkész legyen. 3. Minden szabad időt friss levegőn tölteni, egészséges játékkal, vagy — ha csak mód van rá — könnyebb kerti munkával. 4. Az őrsi órákon átvenni mindazt a gyakorlati ismeretet, amelyre a nagytáborban szükség lesz (lásd: Erdők ezermestere — Tábori munkák.) 5. Átolvasgatni földrajz-könyvekből mindazt, amit arról a vidékről írtak, hogy mintegy „haza” menjünk a nagytáborba.

ÖREGCSERKÉSZ-ELŐADÁSOK.

A Magyar Cserkészszövetség Elnöksége és sajtóbizottsága jóváhagyásával, illetve megbízásából hozzáfogtam az Öregcserkész-könyv megszerkesztéséhez.

Az öregcserkészlet tanulmányozására a cserkészlet adott parancsot, mert előzőnlötte az egyetemeket, főiskolákat, műhelyeket a 18 éves kort meghaladott öregebb fiúkkal, akik vagy elfoglaltságuk miatt, vagy, mert nem voltak kellő pedagógiai érzékkel megáldva, — csapatokban nem működhetek tovább. Ezek az öregebb fiúk tovább akartak cserkészkedni és csapatokba tömörültek.

Kezdetben természetesen a légelképzelhetlenebb utakon járva, megkísérelték a maguk számára megfelelő fejlettebb cserkészprogramot megtalálni, mert azt hamarosan megállapították, hogy a cserkészpróbák anyaga nem elégíti ki igényüket. Magam is, mint egyik legelső kísérletező, öregcsapatot szerveztem azzal az elhatározással, hogy keressük a megoldást, az öregcserkészprogramot. Kísérletezők, útkeresők voltak csapatom tagjai, de velük együtt én is, mint parancsnok. Végül hosszú évek kitartó munkája után megtaláltuk az életre készülés cserkészletének, az öregfiúk cserkészletének: az öregcserkészlet programját, amelyet sok jó író segítségével most könyvbe foglalok.

Az öregcserkészletet építő munkát a legutóbbi időig sok komoly pedagógus részéről is elfogulatlan nemetszés és az ellenérvek tömege fogadta. Azonban egyre jobban tért hódítottunk a kérdés állandó felszínentartásával. Nagy segítségünkre volt ebben a munkában a Vezetők Lapja és a Magyar Cserkész, amelyekben bőségesen nyílt alkalmunk gondolatainkat kifejteni s az érvek és ellenérvek keresztpróbája alatt tartani az öregcserkészlet problémáját. Hasonló eredménye volt az évekkel ezelőtt megtartott országos öregcserkész érte-

zetlenek s a budai és budapesti öregcserkészgyűléseknek is, valamint a csapatoknál és kerületi tisztgyűléseken megtartott előadásoknak. Termékeny munka indult meg ezek nyomán, amelyeknek tapasztalatai tisztán állnak előttünk és alkalmasak arra, hogy papírra fektetve — az öregcserkészeknek, akik nem csupán „felkészülő cserkészletet” élnek, mert már az élet útjait is, járják önállóan, magukra hagyatva az élet ismeretlen világában, s a véncserkészeknek, akik felkészülten, biztos lépésekkel járják az élet labirintusát, — határozott cserkészélet programot adjanak.

Bármennyire is kiforrott ez a program, mégis kitesszük egy utolsó tűzpróbának oly módon, hogy a készülő könyvet ismertetni fogjuk, a könyv íróinak előadásából, amely előadások után hozzászólásokra is adunk alkalmat s az elhangzott jó gondolatokat felvesszük a könyvbe, vagy a felszólalások szerint egyes részleteket kihagyunk.

Ha a könyv elkészül, egész életre szóló programmunk lesz, amelyben a 8—12 éves kisfiúk nevelésétől a cserkészleten és öregcserkészleten keresztül, a véncserkészlettel bezáróan kiépítettük egy értékesebb új világ útjait.

Az előadások minden csütörtökön — április 19-én kezdődnek — d. u. pontosan 6—8 óráig és egyelőre a Cserkészház földszinti termében tartatnak meg. Ha a hely kicsinek bizonyul, nagyobb helyet keresünk.

Kérem minden cserkésztestvéremet, hogy ebből a fontos építőmunkából pontos megjelenésével, hozzászólásaival vegye ki részét.

Cserkészüdvözléssel:

Faragó E.

orsz. vezetőbizt., 100. ö. cscs. parancsnoka.

A sólyom-együttes képe közben ismételtelen változott. Előd úr fokozatosan bevonta a játékba az eddig tartalékban álló másodrendű játékosokat is, hogy minden helyre bármikor egyenrangú helyettesítést állíthasson. Erre szükség is volt, mert az év vége közeledtével az érettségiző nyolcadikosokat hetenként egyszer: hétfőn engedte csak be gyűlésre és tréningre a parancsnok úr és így Boda Péter és Debrőy Józsi helyett más játszott a csapatban. Helyettesíteni kellett többször Bende Tibort is, aki első alapvizsgájára készült és Barna Ferit, aki most tette első orvosi szigorlatát. A tartalékok azonban nagyszerűen beváltak, a csapat nem gyengült észrevehetően és ha gyengült volna is, míg Előd parancsnok úr állt kapuban, vereségtől nem lehetett félni. Nevelődött közben az új kapus is: a kitűnő humorú, mosolygós Gombás Dani, aki június elején egy nagy mérkőzésen is bemutatkozott és bravúrosan kivédett minden lövést, megvédvén kapuja érintetlenségét.

Ha a sportkritikus szemével nézem a dolgot, a sólymok óriási fölényét három okban látom: 1. az Előd-féle pszicho-football lélektani törvényeken alapuló játékmódszerében, amelyet a fiúk csaknem a tökéletességig begyakoroltak már, úgy hogy állandóan ellenfeleik szemében keresve a gondolatot, (ez volt az az „értehetetlen emeltfejú játék“, amelyet a sportszakértők kivétel nélkül a cserkészinduló első sorának tisztán romantikus célzatú alkalmazásából magyaráztak), valóban előre tudtak minden mozdulatot, amely közvetlen elkövetkezendő volt és így velük szemben nem volt meglepő vagy váratlan kombináció; — 2. az „abszolút kapus“ nyújtotta feltétlen biztonság érzetében „mi gólt nem kaphatunk és egyetlen góllal megnyertük a játékot“; — így nekik soha nem volt sürgős a góllövés, ők nem siettek, nem idegeskedtek és nem rontottak; minden játékuk olyan volt, mint egy magas színvonalú, művészi tréning; — és 3. a játéktechnikának Előd úr-féle újszerű kidolgozásában, amely a hajszálpontos leadásokon és lövéseken keresztül mindig arra vigyázott, hogy a fiúk feleslegesen sokat ne futkossanak és így ne fáradjanak magukat. A csatársor mindig a félvonal és az ellenséges kapu között állt vagy mozgott; a hátvédek ritkán mentek túl a saját 16-os vonalukon, a fedezetsor pedig a csatárok és a hátvédek közti távolság áthidalását és az ellenséges támadások megakasztását a csatársor és a hátvédek között mozogva, nyugodt biztonsággal

intézhette el. Ennek köszönhetően a fiúk, hogy a legerősebb mérkőzés után is egészen frissen, a fáradság minden jele nélkül hagyták el a pályát. Ezzel szemben matematikai pontossággal szálló labdáik a legveszélyesebb ellenfelet is hamarosan teljesen kifárasztották.

A sportközönség a fiúkat, csakhamar személyesen is jól ismerte már. Különösen Lackó, Rudi, Boda Péter voltak a tribün kedvencei; Bendegúzra tisztelettel néztek, Előd parancsnok urat pedig úgy ünnepelték, mint a footbalsport fejedelmét. És a parancsnok csodálatos nevelői művészete ennek a nagy ünnepeltetésnek dacára is meg tudta tartani a fiúkat a régi egyszerű szívű, kedves cserkészfiúknak: a nagy dicsőség egynek sem szállott a fejébe. Az iskolában is meglepő haladást tett legtöbbször: valahogyan jobban megbecsülték és komolyabban vették a tanulást, mint azelőtt; mintha szégyelték volna azt, hogy ők, a pályán mindig győzelmesekek, a tudás Stadionjában alul maradjanak.

Igy álltak a dolgok, amikor június közepén utolsó mérkőzésüket is lejátszva az I. osztályú professzionista liga még hátralevő csapatával, mindig győzve és soha egyetlen gólt nem kapva, a Labdarugó Szövetségtől díszes okmányban megkapták a „Magyarország versenyen kívüli football-bajnokcsapata“ büszke címet. Ugyanakkor nyerték meg nagy pontszám-előnnyel az I. cserkészkerület hike- és örsi akadályversenyét; és ennek őszinte szívvel sokkal jobban örültek, mint a sorozatos football-győzelmeknek. Mint a parancsnok úr az első győzelem után mondotta: cserkészek voltak ma is, izzig-vérig cserkészek.

Eljött a június vége is. Bende Tibor egyhangú kitüntetéssel tette le alapvizsgáját, Barna Feri két kitűnőre az első szigorlatot. Boda Péter praematurus, Debrőy jól érett lett. Aztán befutottak a középiskolás bizonyítványok is és a parancsnok úrnak csillogott a szeme, amikor átnézte őket. Lackó történelemből jelest hozott és mindössze 3 tárgyból volt kettese; édesanya örömeben pompás fényképezőkészlettel lepte meg. Csak Tertyák Bandi volt nagyon szomorú, mert a „Magyar Cserkész“ visszaküldte egy gyönyörű ódáját azzal, hogy Petőfi ennél szebbet is írt. A hatalmas iramú év után telve lelkesedéssel és örömmel indult el a csapat nyári táborába, a kanyargó Tisza mellé.

IX.

Ennek a tábornak egyetlen élményét mesélem el csupán.

Szervusz Jancsi! Mi szél hozott ide?

A második hét csütörtökén megjelent a táborban egy csizmás kicsi ember, és a parancsnok urat kereste. A fiúk jól ismerték őt, hiszen a tiszakürti falusi cserkészek gyakran látogatták a táborát és a 13 éves Pörge Faddi Jancsi, a kicsik rajának vezetője, egyike volt a legértékesebb kis magyaroknak. A parancsnok úr otthagyta a lassóvetést gyakorló ujoncokat és a kis fiú elé jött.

— Szervusz Jancsi, öreg barátom! Milyen szél kerget téged ide hozzánk?

— Nem szél kerget, magamtól gyüttem! Kérni fogok valamit!

— Hű, ez nagy szó! Gyere menjünk a susogóba és ott mondd el a nagy kérésedet!

A „susogó” a tábortól 30—40 lépésnyire, sűrű bokrok között felfedezett kis tisztás volt, amelyet az összehajló faágak a világ legszebb lugasává varázsoltak. A cserkészek itt fatöncökből két padot készítettek, és ez lett Előd úr beszélgető szobája, ahol minden, legbizalmasabb megbeszélést zavartalan, csendben lebonyolíthatott.

Amikor a kis Jancsi 20 perces beszélgetés után előkerült a susogóból, két szemé úgy égett, mind két kárbunkulus. Pörge kalapját magasra hajította a levegőbe, és azt mondta: Hujjujj!... A fiúk nevetve nézték a csöpp ember örömét, ő azonban minden magyarázat nélkül elkocogott a falu felé.

Ebédnél azután kiderült a titok. A tiszakürti falusi cserkészcsoport vezetője, Édes Béla tanító úr, a kis csizmások közt szövetségi külön engedéllyel (mert a falusiaknak tilos volt a football), labdarugó-csapatot szervezett, és a kicsik már olyan jól játszottak, hogy egyszer a helybeli leventecsapatot is megverték már. Jancsi most a kis falusiak követésében járt itt és formális kihívást hozott a vasárnap rendezendő mérkőzésre. „Gyűjjenek már el — noszogatta Előd urat a susogóban — mer a bíró úr is itt lesz, meg a jegyző úr is, és minekünk is nagyobb lesz a böcsületünk otthon, ha a híres pestieket megverjük.” Így „megverjük”. A fiúk jóízűt mosolyogtak a bájos naivságon és egyhangúan elhatározták, hogy vasárnap megmérkőznek a kis falusiakkal.

A vasárnap reggeli elmélkedésnél Előd úr a horizontokról beszélt. „A kis falusi fiúk horizontja nem megy túl a falujuk határán — a miénk az ország határait éri; ha bejárjuk a külföldet, érezni fogjátok majd a látókörötök tágulását. Az ember horizontján belül van az ő világa; átfogja szívvel, ésszel. A látókör tágulásával gazdagodik az ész, mert az gyűjti az idegen világ kincseit; de ugyanígy szegényedik lassan a szív, amely a lélek értékeit szórja ki a világba... A falu remetái mélyebbek és gazdagabbak a világot járó nagyon okosaknál...”

A falusi fiúk horizontja nem megy túl a falujuk határán. Egy győzelem a helybeli leventék felett nagy esemény; küzdelem a pestiekkal, pláne, ha azt a bíró úr végignézi, esztendőkre szóló élmény. Mosolyogtok rajtuk; de gondolatotok meg, hogy talán csak egy lépcsőfokkal álltok magasabban: falu határa — országhatár...

Ha a győzelmes sólyom-együttes szembenáll majd a valószínűleg nagyon kezdetlegesen játszó kis falusiakkal, nem úgy fogtok rájuk nézni, mint fehérvasárnap a csehek néztek Lackóra és Rudira... A mi játékunkat a szeretet igazgatja... Ne felejt-

sétek: a bíró úr is eljön megnézni a faluja kis fiainak küzdelmét a híres pestiek ellen.”

Több szó nem esett a mérkőzésről.

Soha a sólymok olyan szívvel, olyan szépen nem játszottak, mint ezen a ragyogó vasárnapon, a nádfedeles házak között a hepe-hupás falusi vásártéren. Volt vagy 600 főnyi nézőközönség: a falu minden számottevő embere ott ült a gyepen; csak a bíró úrnak, meg a jegyző úrnak hoztak ki széket a legközelebbi házból. A közönség szívesen, hanggal biztatta a kis fiút, akik tiszteletreméltó ambícióval görgették a labdát csizmás lábukkal. Gól nem esett.

A gyönyörűbbnél gyönyörűbb kombinációk után a labda mindig a kis kapus kezébe került, aki nem volt más, mint Jancsi, a multkori követ.

A játék végén Édes tanító úr odament Boda Péterhez, a centerhez, és nagyon melegen megszorította a kezét. A szeme tele volt könnyel. Boda Péter mosolygott.

Ez volt a sólymok egyetlen eldöntetlen mérkőzése.

A játék végén a tanító úr megszorította a Péter kezét.

X.

Augusztus közepe táján Előd parancsnok urat elegáns fiatalember kereste. dr. Németh miniszteri titkárnak mutatkozott be, és nagypecsétes levelet tett le az asztalra, borítékán a kétszer aláhúzott szóval: „szigorúan bizalmas”. A levélben a külügyi államtitkár kérte magához Előd urat nagyon bizalmas ügy megbeszélésére.

Előd úr másnap délelőtt megjelent a minisztériumban. Az államtitkár előszobája zsúfolva volt, mégis amint névjegyet átadta az ajtónállónak, azonnal feltárlott előtte a nehéz, párnázott ajtó, és irigy pillantásoktól kísérvé bevonult a belső terembe, ahol őszülő hajú, karcsú, alacsony férfi sietett eléje. Az államtitkár, a világ egyik legelső diplomatája, a magyar sorsnak e nehéz időkben teljhatalmú intőzője.

Kényelmes karosszékben foglaltak helyet, és pompás egyiptomi cigarettákkal telt dobozt ílván Előd úr elé, az államtitkár rögtön első kérdésével a dolog lényegébe vágott:

— Parancsnok úr, nem szándékozik nagyszerű cserkész-footballcsapatával több hetes külföldi versenyútjára indulni? Ugy vélem, az idei ősz erre kiválóan alkalmas volna.

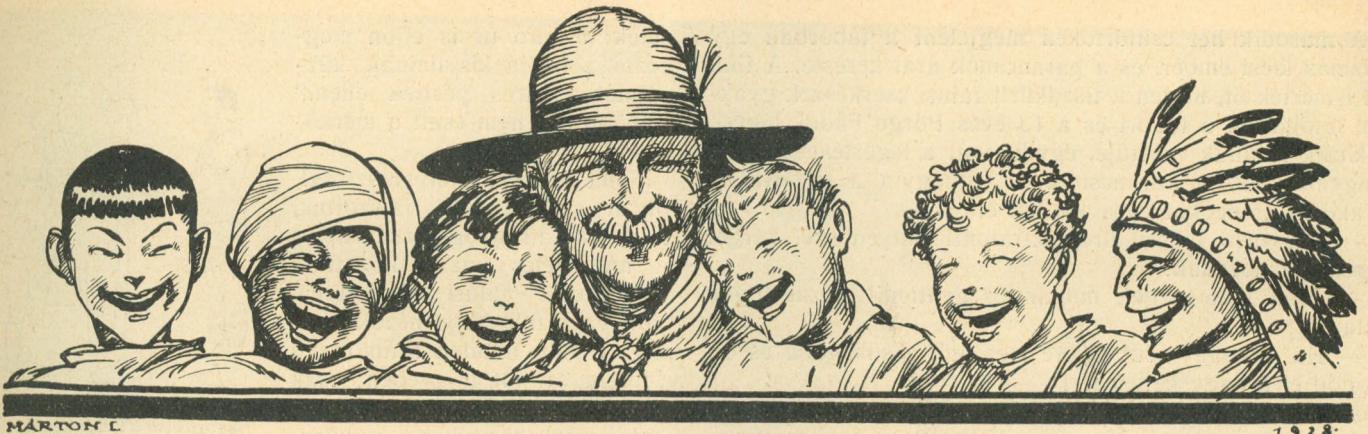
— Méltóságos uram, az én fiaim diákok, és a vakáció véget ér.

— Kár, igazán kár. — A diplomata elgondolkozva rázta a cigarettája parazsát. — Az 1927-es Rothermere-akció nyomán előviharzott diplomáciai csaták két év alatt megszerezték nekünk a trianoni békeben elveszített területek több mint a felét... Azóta újabb két év mult el... Tegyük fel, hogy a diplomáciai harctér mai állása mellett remény volna rá, hogy fegyver nélkül, vér nélkül mindent visszkapjunk... mit gondol, parancsnok úr, a történelmi fontosságú állami érdek nem kellene-e, hogy kiszorítson mindennemű magánérdeket és kötöttséget?

(Folyt. köv.)

Az államnak önökre szüksége van.

HOGYAN SZÜLETETT MEG A CSERKÉSZET?

Írta: Temesi Győző.

III.

Baden-Powel, a világ főcserkésze megalapítja a cserkészetet. — Legjobb segítőitársai: maguk a fiúk. — Cél: jó honpolgárok nevelése.

1907-ben B. P. éppen ötven éves, amikor Southampton déli kikötővárostól délnyugatra, Dorset grófság Poole nevű városának lagunájában fekvő Brownsea Island szigetén próbatábor tart. Ez az ötven fiú az őscserkész. Az, amit B. P. ebben az évben Anglia számos városában felolvasásaiban hirdetett, itt valóra vált. A fiúk tettereje helyes mederbe jutva, versengve *cselekedték* a parancsot és megcsinálták azt, amit mi ma „örsi rendszer“-nek nevezünk: a fiúk maguk vezették egységeiket és minden ment, mint a karikacsapás. Nem különösen figyelemreméltó-e, hogy az angol birodalom hadseregének lovassági főfelügyelője, Mafeking hőse, a marcona és sok halált látott katona öreg, megrögzött agglegény korára kis fiúkkal kezd babrálni? Ragyogó pálya delelőjén, páratlan népszerűség csúcspontján az a legfőbb gondja, hogy London külvárosainak gondozatlan gyermekei milyen egyenruhát tartanak a legromantikusabbnak? Az ezredek és hadseregek vezényletéhez szokott tábornok ötven fiúval táborba száll és igazi hivatását abban látja, hogy megfigyelje, vajjon az „Aids to Scouting“ átdolgozása megfelel-e és a fiúknak tetszik-e? Már a bur háború után írta az Aids to Scoutingot, amelyben jó katonákból jobb katonákat és kiképzetlen fiúkból jó kiegészítő katonákat akart képezni; most *csak* a fiúk számára ír ennek az alapján egy könyvet: a táborozás nagy sikere után 1908-ban meg is jelenik. Címe: *Scouting for Boys*; jelentősége: a cserkész világmozgalom.

Hat folytatásban tette közzé művét. De még csak a fele jelent meg és már gombamódrára nőttek ki a földből a kháki inges, rövid nadrágos, burkalapos csapatok és a könyv kiadását megjelenésekor azonnal széjjelhordták. És azóta évről-évre a világ minden részében százezrekre teremnek csapatok. A mozgalom meghódította az iskolákat, megteremtette a teljes demokráciát a cserkészek közt és hatását, jelentőségét ki győzné ma még felmérni? De hát mit tett vagy írt B. P., hogy ilyen mozgást hozott mindenfelé, ahol fiúk vannak és ahol neveléssel foglalkoznak? Hogyan tudta B. P. keresztültörni a hivatalos pedagógia rekeszeit és várfalait? Ő katona, aki sok *meglett* ifjút nevelt, de *serdülők* nevelésében csak annyi gyakorlata volt, hogy szeretett velük játszani és érdekelte őt az, hogy miként jut napvilágra a cselekedeteiben a serdülő fiú hajlama az egyes foglalkozási szakmák irányában.

A főcserkésznek hosszú és beható megfigyelés után sikerült egynehány olyan megállapítást tennie, amely új

nevelési irányzatot jelent. Ezeken alapszik a cserkészmunka szerte az egész világon. Az első, hogy a pozitív program számára *minden* fiút meg lehet nyerni. Félretolta azokat, akik a „ne tedd“ szavukkal fejezték ki nevelő munkájukat és az „ide nézz, a cserkész így cselekszik“ elvvel felkeltve a kíváncsiságot, hallatlanul sokféle ügyességével és romantikus, izgató élettéményeivel elbűvölte embereit. B. P. az *életet* ismeri mélységesen. Tudja, hogy mindenki *maga* akar valami nagyot tenni. A maga elhatározásából, a maga terve szerint és a maga erejéből. B. P. kiállítja fiait a porondra, megindítja gondolatfolyamukat és aztán szemét betakarja és félrefordul, mosolyogva és a fiú úgy érzi, hogy egészen ismeretlen dolgokat tesz. Egészen és *csak* a fiú tesz, B. P. már mással foglalkozik, nem lehet rábizonyítani, hogy figyel és mindent tud. Eddig is félrevonult a vezető, ha kiadta utasításait, de azzal, hogy „no lássam, mit tudsz“ és minden romantika meghalt. B. P. biztos az emberében: elmegy száz mérföldre nyugodtan és tudja, hogy cserkésze mit tesz. Mert olyan tényezőt kapcsolt be, amely eddig csak mint a tekintély kirendeltsége vagyis kedvezőtlen színben szerepelt: a fiú vezetőt. A magyar cserkészet a megmondhatója, hogy ezzel mennyi energia és mennyi nemes ambíció nyerte el a fiúk szeretetét.

B. P. Scouting for Boys-a *új fiút* hozott, aki tartós tekintélyt tudott magának szerezni és lassan-lassan meghódította a hivatásos iskolai vezetőt. A fiúk csodálatos ösztönnel a kimondás szempillantásában megértették B. P.-t, de a természetes kötelességből is konzervatív hivatalos pedagógia megvárta a tűzpróbát is. A cserkészet kiállta ezt. Győzelmesen visszavert minden támadást és kritikáinak, támadóinak, kételkedőinek érveit és kifogásait azzal hálálta meg, hogy *még jobb* eredményeket hozott és gyermekkorai hibáját levetkőzte. A cserkészet boldog volt, ha támadták érvekkel, tényekkel; okulhatott. Maga B. P. otthagya a katonaságot és élére állott a szervezésnek, az irodalmi harcnak, a tökéletesedésnek. Nemsokára meg is nősült.

Neki megvoltak a maga fixpontjai, amelyeket sokszorosán kipróbált. Gondolatait 1907-ben tartott felolvasásaiban összefoglalta és kidolgozta, aztán megküldötte hozzájárulására a legkiválóbb iskolai, egyházi, katonai és politikai köröknek. A hozzászólások igen biztatóak voltak. Így hát annyi biztos volt, hogy az *út jó*. Ami gondot okozott az első időben, az főként az volt, hogy mennyiben kell más

módszert alkalmazni a serdülő fiúkkal szemben, akiket a drill egyáltalán nem érdekelt. Az újság, amelyet B. P. a katonaságnál is bevezetett, főképen abban állott, hogy a drillel fegyelmezett és kiképzett katona *gondolkozását* adta vissza. A parancs olyan valami, amelyhez a végrehajtónak még hozzá kell tennie a maga gondolatát, hogy helyes cselekedetté legyen. A katonaságnál elsősorban a terepen való mozgást, a nyílt szemmel való figyelést fejlesztette. Amikor azonban szemben állott a maga burkalapos cserkészével, nem látta tisztán a végcél: a katonával azt akarta elérni, hogy hatékonyabban tudjon ölni, tudjon győzni. Itt, amikor a célkitűzés és a módszer kérdése állt elébe kérdőjel gyanánt, itt történt aztán, hogy „körülnézett”. Megfigyelte az amerikai ifjúsági mozgalmakat, tanulmányozta a más országokban próbálkozó új nevelés módszereit, amíg megtalálta végérvényesen a maga őrsi módszerét. Erre vonatkozott a válasza amerikai látogatásán Ernest Thompson *Seton* felköszöntőjére: „Rendszerbe foglaltam, amit innen-onnan összelopkodtam.”

Amit B. P. megtalált, az a társadalmi formák guzsába kötött ifjú lélek felszabadítása volt. Akinek eddig hallgatnia kellett, helyesebben két életet élnie, az most a maga életét élhette. Nem kellett elrejtőznie igazi lelkü-

letével, hanem társul kapta a maga fellengős vagy nagy-markolású képzeletéhez a felnőtt vezető-testvért. Kitünt, hogy a serdülő ifjúság az egész világon ugyanolyan lelkű és ugyanúgy vágyódik *tenni*. Eddig nem engedték. Várnia kellett, míg az öregek után rá kerül a sor, hogy folytathassa ott, ahol az öreg elhagyta. Most kifejthette *saját* világát és ha rátermett, kielégíthette *vezetői* hajlandóságát is.

A cserkészlet ma is azokon az alapokon áll, mint az 1908-i Scouting for Boys idején. De ez nem jelenti azt, hogy megkaptuk a klisé, a sémát és azt nyúzzuk, amíg tart benne. A világért sem. Mi azt az új, meleg *lelket*, amelyet B. P. ebbe az új pedagógiába lehelt, magunkba fogadtuk, de módszerrel, tartalommal kiegészítettük. Aki az angol kiképzésen végigmegy, abból jó angol lesz; de aki a magyar cserkészeten végigmegy, abból *jó magyar* lesz. A jó angol fiú és a jó magyar fiú aztán napsugaras arccal fog kezét egymással, mert hiszen éppen ezt szereti a másokban, hogy gerinces polgára a maga hazájának. gerinces hitvallója a maga vallásának. A cserkészlet minden téren győzött és kiállta a háború próbáját is. Innen a háború után látott nagy fellendülése, — de erről már befejező cikkünk szól.

PÁLYÁZAT.

„Melyik volt az én cserkészéletem legemlékezetesebb napja?” c. pályázatunk eredménye.

A pályázat sikere kielégítő. Igaz, hogy nem sokan pályáztak, de a beküldött dolgozatok közt van sok gondos munka. A lélek is, amellyel megírták a választ, legtöbbször igaz cserkészlélek.

Csak természetes, hogy a legtöbben a fogadalomtétel napját tartják a legemlékezetesebbnek. Hiszen ez a nap kell, hogy legjobban belemarkoljon minden cserkészszívbe. Sokan érdekes, sőt izgalmas kalandokat, mások az első tábort napot, ismét mások a nemzeti nagytábor egy-egy napját írják le, mint legemlékezetesebbet. Van, akire legnagyobb hatással a cserkészethe való bekapcsolódás napja volt. van viszont, aki őrsvetetővé való kinevezését nem tudja elfelejteni.

Nincs terünk a beküldött pályázatok részletes ismertetésére, azért röviden csak ennyit: akik pályáztak, derék munkát végeztek. Kár, hogy aránylag kevesen voltak.

Leggondosabb és legérdekesebb s ezért a díjakra méltó munkák ezek: I. díj. *Massányi Tibor* 4. B. I. K. II. díj. *Horváth Gyula* 665. „*Turán*” Dombóvár. III. díj. *Vörös Lános* 10. sz. PÁR. Pécs.

Igen ügyes, dícséretre méltó pályázatot küldtek be: *Szücs József* 555. (Szeged); *Frank Kálmán* 67. (Sopron); *Trom Lajos* 927. (Vác); *Kamarás Zoltán* 298. (Salgótarján); *Fehér Kálmán* 183. (Szeged); *Bagyinka János* 184. (Békéscsaba); *Kügel Gyula* 37. (Kaposvár). — Jó munkát küldtek be még a következők: *Kovács Pál* 184. (Békéscsaba); *Gász István* 179. (Bonyhád); *Tolnai Ferenc* 365. (Sopron); *Varga Ferenc* 85. (Székesfehérvár); *Peiniger Károly*, *Cziba Béla* 33. (Rákospalota); *Vörösváry István* 31. (Budapest); *Nacsa Ferenc* 550. (Szeged); *Bardócz Ernő* 218. *Tiboldi László* 908. (Pesterzsébet); *Walient Péter* 24. (Köbánya); *Rátkay Gábor* 85. (Dunaföldvár). Néhányan még gyengébben sikerült, vagy sikertelen pályázattal kísérleteztek.

ÚJ PÁLYÁZAT.

Írjátok le egy egynapos kirándulás teljes programját úgy, ahogy azt ti vezetnétek.

Mondanom se' kell, hogy ebben a pályázatban elsősorban az őrsvetetőknél kell résztvenniük. Leghelyesebb volna, ha ezt a dolgozatot az otthonban írnátok meg, ahol a parancsnok úr ellenőrző munkátokat s aláírásával igazolja, hogy „forrás-munka” használata nélkül oldották meg a feladatot.

Egyébként, hogy mennél egyénibb legyen, néhány sorban jeleznél kell, hogy hová tervezték a kirándulást, milyen messze

az otthontól, milyen terepre. Előnyben részesül az, aki vázlatos tereprajzot is mellékel.

Röviden: úgy írjátok meg ezt a pályázatot, mintha részletes parancsot adnátok írásban az őrnek egy egynapos kirándulásra.

Beküldési határidő május 8.

I. díj 6 P, II. díj 4 P, III. díj 2 P.

Reméljük, hogy főként az őrsvetetői táborban járt cserkészek s az otthonmaradt őrsvetetők tömegesen pályáznak. Sok levelet várunk!

CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI.

MAGYAR CSERKÉSZ VAGYOK!

Magyar cserkész vagyok,
Lelkem tele dallal;
A célom a jövő:
Az új magyar hajnal.

Magyar cserkész vagyok,
Inaimban erő,
Szívemben él Krisztus,
Szemem tűzben égő.

Magyar cserkész vagyok.
Arcrózsáim pirja
A szebb magyar jövőt
Sugározza vissza.

Magyar cserkész vagyok.
Bennem él a tavasz,
Az én lelkem mindig
Friss és napsugaras.

Magyar cserkész vagyok.
Szemem tűz sugarára
Magyar cserkészszívnek
Tiszta lobogása.

Magyar cserkész vagyok:
Az új magyar élet,
Harcosa második
Magyar ezer évnek!

Gász István (179. Rákóczi-cserkész, Bonyhád.)

SÁRGACSÓRÚ LELEMÉNYESSÉG.

Fáradtan érkezett meg csapatunk a táborhelyre, egy szép erdei tisztásra. Különösen a fiatalabb fiúk voltak hervadtak s ezek között is kiváltképpen a kis szájhős: Gyuri. Egy kocsihoz való holmival érkezünk meg. Az állomáson maradt többi felszerelésért még vissza kellett menni. A parancsnok úr az elfáradt újoncnak megengedte, hogy a kocsihoz a tisztáson maradhatnak és pihenjenek.

És a baj is itt kezdődött . . .

Gyuri, ki eddig savanyú ábrázattal nézett maga elé, boldogan lekapta fejről a kalapot és a kocsi alá lódította azzal a megoklással, hogy szegény kalap is hadd legyen árnyékban. Ezután ő is kényelembe helyezkedett. De úgy látszik,

hogy a lovak is ki akarták használni az alkalmat, mert legelészni kezdtek. Legelés közben a kocsi is magukkal huzva a Gyuri hűsülő kalapja a kerék alá került. Szegény Gyuri, mikor ezt meglátta, ijedt képpel hívta társait segítségül. Minden sárgacsórú mozgósította magát és neki fogtak a kalapmentésnek és emelni kezdték a kocsi. A lovak elé még oda is állt az egyik, hogy el ne induljanak. Jó erőben voltak, mert a kocsi meg is emelték. Csak az volt a baj, hogy a kalaphoz mégsem tudtak hozzáférni, mert ha az egyik lehajolt a kalapért, akkor meg a kocsi nem bírta el.

Sokat erőlködtek így a pihenés helyett, míg végre visszajöttek az öregek. A sárgacsórúak érthetetlenül néztek egymásra, mikor az "öregek" harsány kacagásba törtek ki. A parancsnok úr is mo-

solygott s intett Lacinak, a rajvezetőnek hogy segítsen Gyurin is, meg a kalapon is. Laci mindentudó ábrázattal fogta meg a lovak kantáriját és lehúzta velük a kocsi a kalapról. — Ejha! — szólalt meg egy hang hátulról — hiszen ezt az előbb mi is megcsinálhattuk volna. — És Gyuri, ki eddig érthetetlenül nézte a cselekményt, macska módjára vetette magát a kalapra és megnyúlt ábrázattal forgatta meg kezében a palacsintává alakult kalapot. Erre azonban már röpködtek is feléje az élcek kifogyhatatlan nyilai.

Az örökké vig Karsci pedig azt ajánlotta, hogy a fölismerhetetlenné lett kalapot tegyük a csapat-múzeumba, hogy minden idők újonca okuljon Ósfalvy Gyuri esetén.

Győr, 1928 március.

Vados Géza.

Az összes kerületekhez!

Az I. ker. I. B. megbízásából felkérem a vidéki kerületek Elnökségeit, sziveskedjenek értesíteni arról, hogy május 6-án (cserkésznap) a világ főcserkészének tiszteletére hány tagú rajt küldenek fel Pestre. Továbbá jelezzék azt is, hogy reflektálnak-e szállásra, s ez esetben azt is kérem, hogy mely nappal érkeznek s meddig maradnak Pesten. Kívánnak-e kedvezményes étkezést, esetleg kalauzolás? A legnagyobb készséggel állunk vidéki cserkésztestvéreink szolgálatára, csak pontos adatokat kérünk s kellő időben. Cim: Váci-utca 64. I. Cserkészkerület vagy Ispánovits Sándor társelnök, VIII., Homok-u. 9. Tel. Józ. 410—63.

Felhívás a volt táborigazgatókhoz. Felkérem azokat a cserkészeket, akik a Nemzeti Nagytáborban táborigazgatók vagy rendőrtisztek voltak és a nyakendőjüket még nem kapták meg, közöljék velem címüket haladéktalanul, hogy a nyakendő elküldése iránt intézkedhessem.
Vecsey Géza
volt táborigazgató,
Budapest, IV., Cukor-u. 6. III. em.

Cserkészoperett felújítása. Az első magyar cserkészoperettet, *Noszlopy Ábá Tihamér* és *Ádám Jenő*: „Ez a mi földünk” című három felvonásos, irredenta színjátékot e hó 25, 26 és 27-én felújítják a Városi Színházban d. u. 3 órai kezdettel. A benizelő zenéjű, hazatias, kedves cserkészdarab már bejárta az országot és mindenütt nagy sikert aratott. Ezúton is felhívjuk a cserkészcsapatok figyelmét a darabra. Minden magyar cserkésznek meg kell néznie az első magyar cserkészoperettet.

Jegyeket a csapatok közvetlenül a a székesfőváros közoktatási ügyosztályától (Központi Városháza II. em. 13. a. sz.) igényelhetnek 40 fillértől 1 pengő 60 fillér árkban. (Páholy 5 személyre 6 pengő.)

A „Sátorismertető” megjelent és a Magyar Cserkészzel egyidejűleg valamennyi csapatunknak elküldte a Szövetség gazdasági hivatala. Aki külön érdekli iránta, 30 filléres bélyeg beküldése ellenében megkaphatja. — A Sátorismertető a tavalyinál bővebb tartalommal, új és jobb rajzok tarkítják. Az idei sátorakciónak és a Cserkészboltban lehetséges sátorbeszerzéseknek egyedüli hivatalos ismertetése, amely minden előbbi közlést hatálytalanná tesz.

Megértő elnézést kérünk azért, hogy lapunknak ez a száma egy keveset később. Az ünnepek miatt történt. A legközelebbi szám már pontos időben jelenik meg.

Országos cserkésznap. A Magyar Cserkészsövetség f. évi május hó 6-án délután 1/2 4 órai kezdettel a budapesti FTC üllőiúti pályáján az I. cserkészker. rendezésében *Sir Robert Baden-Powell*-nek, a világ főcserkészének tiszteletére **Országos cserkésznapot** tart, melynek műsora a következő: 1. A csapatok felvonulása saját zenekaraikkal. 2. Oszlopokba való felállítás. 3. Himnusz. 4. *Sir Robert Baden-Powell*, a világ főcserkészének üdvözlése. 5. A világ főcserkészének beszéde. 6. Táborépítés. 7. Kerékpáros cserkészek bemutatásai. 8. A csapatok reggeli tornagyakorlatai. 9. Gyalogló statéta. 10. Jeladó gyakorlatok. 11. A csapatok játék bemutatásai. 12. Őrsi stafétafutás. 13. Cserkésztánc bemutatása. 14. Hatosfogat verseny. 15. Szerkocsigyakorlatok. 16. Élőkép. (A magyar cserkészet fejlődése és jövője.) A felvonulás pontosan délután 3 óra 30 perckor, az ünnepély 4 órakor kezdődik.

KÖNYVISMERTETÉSEK

Megjelent Budapest és környéke leg részletesebb várostérképe. Az *Allami Térképészeti* budapesti nagy térképének mostani III. kiadása hazai térképészeti remeke. Az előző kiadás 1925-ben jelent meg. Nyomban el is fogyott s azóta sajnálattal nélkülöztük a főváros pontos rajzú és izléses színezésű térképét.

A budai oldal *hegyeit* barnás árnyalású hegyrajz és gondosan megrajzolt szintvonalak oly plasztikusan ábrázolják, hogy azon még az avatatlan térképolvasó is eligazodik.

A kirándulók érdekét a jelzett turista-utak gondos rajza és számozott útvonalai szolgálják. A hegyvidéki menedékházak,

zöld-vendéglők, sőt még az esővédő fedélszínek is rajta vannak a térképen.

A térkép közlekedési úthálózata is a legfontosabb és legjobb. A villamos vonalakon minden megálló, a Dunán minden kikötő és hajóút megtalálható.

A nagy térképhez, mellék-térkép gyanánt, a főváros legforgalmasabb területeiről külön nagyobb mértékű (1:15.000) lapot mellékel a kiadó, mely 60 fillérért külön is kapható.

A térképhez mellékel *útmutató*-ban az utcák betűsoros jegyzékén kívül a középületek, hivatalok, iskolák, nevezetességek s mindenféle közterdek hely a b c rendben található. Kiterjed az útmutató a főváros *külvárosaira* és kertes telepére is.

A két térkép és útmutató erős tokba téve került forgalomba.

Ára: 3 pengő. Kapható minden könyvkereskedésben.

Főbizománnyosa az Eggenberger (Rényi-féle könyvkereskedés: IV. ker., Kossuth Lajos-utca 2. Zsembery.

A Magyar Cserkész Szövetség Sajtóbizottságának határozata értelmében a Magyar Cserkész Szövetség kiadásában megjelenő szindarabok előadási joga az illető könyv 10 példányának megvásárlásával engedélyeztetik csupán.

I. KERÜLET.

16 éves a budapesti ág. h. ev. gimnázium 16. számú cserkészcsapata. — Nem szándékos színjáték hozta össze e két egyenlő számot, hanem az utánjárásal felderített valóság. Csapatunk 15 éves évtordulóját akartuk megünnepelni néhány hónappal ezelőtt s akkor kiderült, hogy már 1912 áprilisában is cserkészkedtek iskolánkban, anélkül, hogy a tanári testületnek hivatalosan bejelentették volna. Az történt akkor, amit Ravasz püspök úr a BKIE ünnepén mondott: Egyszer csak megindul majd ez a sereg valami ismeretlen induló hangjainál feltartóztatlanul — és elindult az ifjú lelkek meghódítására. Eleinte sok-sok nehézséggel küzdöttek, míg az idegen eredetű intéz-

nap délután 3 órakor a Kath. Legényegylet otthonában Faragó Ede, a Magyar Cserkészszövetség országos vezetőtiszteje előtt ünnepélyes keretek között újította meg a cserkészfogadalmat. Az ünnepély fényét és komoly jelentőségét ez alkalomból különösen emelte a cserkészlet támogatónak és barátainak igen szép számban való megjelenése. Ott volt a város legelőkelőbb egyéniségeinek nagy része, a helyi cserkész-intézőbizottsági tagok, több cserkészparancsnok, a helyi csapatok kiküldöttjei, a cserkészszülők és a cserkészlet igaz megértői. A megkapó és megható fogadalmi szertartás után kedves magyar vigjáték-egyveleget játszott a csapat vonósnégyse; ropogó táncsal. Jóízű magyar humorral vidították a lelkeket és Végvári: Eredj, ha tudsz c. költeményének melodramaszerű előadásával magukhoz ragadták a magyar szívüket. Cserkészszínjáték fejezte be az ünnepélyt, melyről a megjelentek azzal a tudattal távoztak, hogy a magyar cserkészek igen komoly munkát végeznek a magyar feltámadás érdekében.

Pálffy cserkészek avatása. A Győri Kath. Legényegylet 450. számú Pálffy öregcserkészcsapatának próbaidős cserkészei f. hó 11-én, vasárnap délután 5 órakor, a Kath. Legényegylet Otthonában ünnepélyes keretek között tették le fogadalmukat. Az avatáson megjelent dr. Hász István theol. tanár, a csapat-szervező testület elnöke, továbbá annak tagjai, a helybeli cserkészparancsnokok közül többen; ott voltak az újonccserkészek szülők, több cserkészcsapat kiküldöttjei és a cserkészlet igaz barátai. Huszonötön tették le a fogadalmat Seller Pál csapatparancsnok kezeibe a jó munkára, mely után kedves műsor keretében mutatkozott be a csapat alakulóban lévő vonósnegyese cserkész- és magyar nóták előadásával. Szavaltatok és színdarab gazdagították még a műsort, amelyek befejezték a jelen voltak azzal a biztos tudattal távoztak, hogy cserkészletünk által magyarabb lesz a magyar és emberebb lesz a jövő embere.

VIII. KERÜLET.

Kerületi tisztgyűlés folyó hó 22-én Kecskeméten gyűl össze. A gyűlés délelőtt és délután lesz két részben. Felhívjuk az érdekelt tiszteket, hogy ebéd- és esetleges szállás-igényüket mielőbb jelenítsék a titkári hivatalnak.

Ünnepély. A kerület kecskeméti csapatai mind résztvettek a március 15-én rendezett ünnepélyeken.

A kecskeméti 110. számú csapat ápr. 1-én jól megrendezett előadással szerepelt nagyszámú közönség előtt.

A kunszentmiklósi 108. számú csapat sikerrel segítette az ottani sportkör előadását.

IX. KERÜLET.

A berettyóújfalui 164. Bocskay cserkészcsapatnak nyolc tagja április 1-én egynapos mozgótábor rendezett. Megnézték Bakonszeg, Zsáka, Furta és Berettyószentmárton községek nevezetességeit.

X. KERÜLET.

Cserkésznap Rákospalotán. A Rákospalotai Helyi Bizottság folyó hó 22-én (vasárnap) cserkésznapot rendez a rákospalotai piactéri pályán. A cserkésznapon a következő rákospalotai csapatok fognak résztvenni: 198 sz. Pál, 261 sz. Irinyi, 911 sz. Szent Imre, 613 sz. Don

Bosco, 919 sz. Arany János, 935 sz. Szent László cserkészcsapat Táborparancsnok: dr. Juhász József X. ker., főtitkár, versenyrendező: Jakab Pál cserkésztszisz.

A cserkésznap sorrendje: d. e. 8 órakor: Gyülekező, Ima, Parancskiadás. Táborépítés, főzés megkezdése. D. e. 9 óra 40 perckor: Felekezeti szerint templomba vonulás. D. e. 11 óra 30 perckor: Tábor megnyitása. Táborlátogatás. (Térzene.) D. u. 1—1/2 óráig: Ebéd. Pihenő. A cserkészek ismerkedése. D. u. 1/2—1/2 óráig: Versenyek. Játékok. Bemutatók. D. u. 1/2—1/2 óráig: Uzsonna. Pihenő. Előkészületek a tábor-tűzhöz. D. u. 1/2—1/2 óráig: Tábor-tűz. Utána: Ima. Zászlólevonás. Táborbontás. A csapatok a következő kötelező versenyszámokban indulnak: Elsősegélynyújtás, lasszó és krinolin, tűzrakás, kenyérsütés, kerékpározás, jeladás, kötélhuzás, szerkocsiverseny, hike, megfigyelés, sátorverés, kézügyesség. A palotai cserkésznap iránt érdeklődő csapatokat ez úton is szeretettel meghívja a táborparancsnokság.

SZERKESZTŐI ÜZENET

Mindazoknak, akik a husvétii ünnepek alkalmából akár a Magyar Cserkészszövetséget, akár annak főtisztségét, vagy a Magyar Cserkészt s annak szerkesztőjét jókívánataikkal felkeresni kedvesek voltak, ezúton mondunk hálás köszönetet szíves figyelmükért. Mi is minden jót kívánunk minden cserkésztestvérünknek Béke és szeretet legyen velünk!

B. J., Szombathely. Köszönöm a tudósítást A husvétii számból lekészt Kérlek, máskor korábban küldj híreket. Kérdéseidre válaszom: A szövetség nem foglalhat állást minden megjelent művel szemben. Legjobb ilyen kérdésekkel a parancsnok úrhoz fordulni. A kérdéses könyv kétségkívül egyik legjobb ifjúsági regényünk. Az illető színdarabot a szerző nem bocsátotta rendelkezésre. Lehet, hogy egyszer majd ő kiadja. A „Gy. Sz.” és a „Sz. Sz.” már nyomdában van. Vagyunkunk büszkeségéről jelent meg fénykép a M. Cs.-ben, de a gondolatot így is észben tartom. Lehet, hogy lassankint megvalósítjuk. 5. kérdésedre itt túl hosszadalmas volna a felelet. De felesleges is. Olvasd el a Cserkészkönyvnek s a Vezetők könyvének ide vonatkozó sorait s megleled a feleletet. — **Gyinka.** Köszönöm a szíves tudósítást, de nem közzölhetem, mert nincs hely reá. Te tudod legjobban, hogy lehetetlen volna ennyit hozni ilyen kis eseményről Csak a régi távirati stílusban kérem a tudósítást. — **B. I Derék** gyerek vagy, lelkes kis magyar. Jól esik olvasnom, hogy lelkesedsz. Bizonyosan kitűnően tanulsz is. Mert el ne feledd, nem ér egy hajtófát se' egész hazafiságod, ha nem végzed el jól és pontosan kötelességedet. Az szereti igazán hazáját, aki már gyermekkorában is azon fáradozik, tanul, hogy minél derekabb, minél nagyobb tudású, minél használhatóbb ember legyen belőle. Hanem költő — ne haragudj — nem vagy. Mint költemények, nagyon gyengék írásaid. A „Meghalni... élni” c. műért meg egyenesen haragszom. Egy cserkész nem lehet olyan bánatos, olyan csüggedő! — **G. I. Bonyhád.** Nagy részvételt olvastam betegségéd hírére. Örülök, hogy jobban vagy. Csak vigyázz magadra, mert ennek a betegségnek az utóbajai súlyosabbak. Kérdéseidre a válaszok: 1, nagy

utazó, aki mint tengerész bejárta a világot, most is Délamerikában van. 2, író, a M. Cs. Sz. társelnöke, rendkívül sokoldalú férfiú s még arra is ráért, hogy kitűnő tanár legyen. 3, Joghallgató. 4, A neve nem fontos. Egy kiválóan ügyes cserkész, aki — mert itthon nem tudott megélni — nekivágott a világnak s most Ausztriában boldogul. A többire majd legközelebb. — **K. Gy. 921.** Kétségtelen, hogy van fantáziád, sőt túlságosan fantasztikus írásod. Valahogyan elfogadhatóbban kellett volna megírnod. — **P. J. Ujpest.** A beküldött 1 pengőt megkapod. — **H. S Debrecen** Versedben izzó magyar érzés van, de nem cserkészlélek. Mi cserkészek nem átkozódunk, nem szidjuk ellenségeinket, hanem összeszorítjuk a fogunkat, dacosan felütjük a fejünket és nagy szent akarással dolgozunk, hogy mindnyájan különbek legyünk, mint az odaátvalók. Ez a mi irredentizmusunk: különb, erősebb, használhatóbb, jobb magyarnak lenni, aki keményen megáll a béke harcában, de nem fog megtántorodni — ha kell — másutt sem. Mi nem ócsároljuk ellenségeinket, hanem komoly önképzéssel, igaz cserkészséggel különbekké neveljük magunkat. Egyébként a verseléd is gyenge. De azért csak írogass. Nemes, lélekemelő multság az akkor is, ha nem kerül nyomdafesték alá minden sorod.

— **I. J. T. Gy. Kaposvár.** Szeretettel köszöntlek Gyurikám! Igaz örömmel olvastam verseidet. Sok kedvessé, sok szépség s főként komoly versírói készség van bennük. Különösen figyelemreméltóak azok, amelyek apró témákkal, a magad kis témáival foglalkoznak. Egészen röviden megírtam minden vershez véleményemet s azt postán küldöm vissza. Itt csak ennyit: tovább, előre! Olvas, tanulj s figyelj sokat. Amikor pedig írsz, kiváltképpen magadat írad, a Te színt gondolataidat, érzéseidet. Remélem, még igen sokszor találkozunk. — **K. P. Békéscsaba.** Írásodban tagadhatatlanul van sok humor, de az egész leírás nem való a mi lapunkba. Tudom én, hogy torzítás az, mégis mi másképpen szeretnénk látni még vidáman is a diákéletet. Humorhoz való érzésedet azonban ne hadd paragon heverni. De jobban válogasd meg témádat, illetőleg légy mindig cserkész, akkor is, ha karikatúrát rajzolsz. — **S. I. 159. Corvin Mátyas.** Bíz' ez nem üti meg a mértéket. Se a rajz kidolgozása, se a témája, legkevésbé a vers. Pedig mindegyik árul el tehetséget, humorérzékét. Bizonyosan lesz majd jobb is — **Sz. S. 178 Mecsekalja.** Mi tagadás. Pityukám, nem sikerült a pályázatot. De ez a naiv tévedésed azért kedves. Szeretnék megölelni érte. Az 1927. évfolyam a jan. 1 és febr. 15-i szám kivételével megvan 518 P-ért kapható. A bakancs ára az árjegyzékben mindig benne van.

A pályázatok, hírek beküldése a szerkesztő címére, reklamációk, panaszok, megrendelések a kiadóhivatal címére küldendők.

A szerkesztésért felelős:

VIDOVSKY KÁLMÁN.

A kiadásért felelős:

Dr. ZSEMBERY GYULA.

Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal utca 6. szám.
(Cserkészház).

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

